

ПАМ'ЯТАймо МНУЛЕ
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— ВУДИМО МАНУТИСЬ

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07308
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4128
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 95. ДЖЕРСІ СІТІ і НЬО ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 21-го ТРАВНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, MAY 21, 1976 No. 95. VOL. LXXXIII

РОЗВАЛ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ ТА ВСТАНОВЛЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ БУЛИ ГОЛОВНОЮ ТЕМОЮ НАРАД І РІШЕНЬ ТРЬОХ МІЖНАРОДНИХ КОНФЕРЕНЦІЙ В КОРЕЇ

Сеул, Корея (АВН). — „Тому, що зникнення російської імперії, як закінчення процесу демократизації світу, забезпечить справедливість і тривалий мир... IX Конференція ВАКЛ, враховуючи світово-політичне значення України, підтримує національно-визвольну боротьбу українського народу за його державну незалежність" — сказано в одній з багатьох на цю тему резолюцій, що їх схвалено у висліді трьох міжнародних конференцій, які відбулися тут в дні від 30 квітня до 3-го травня ц. р. з активною участю українських делегатів, Конференції, що відбулися:

Дев'ята Конференція Світової Антисоціалістичної Ліги (ВАКЛ).

22-га Конференція Антисоціалістичної Ліги Народів Азії (АПАКЛ).

Сьома Конференція Світової Антисоціалістичної Ліги Молоді (ВАЯКЛ).

Було приланих 310 делегатів і спостерігачів з 61 націй-членів та десяти міжнародних організацій-членів з Азії, Близького Сходу, Австралії, Північної Америки, Європи й Африки на Конференції ВАКЛ. Членами ВАКЛ є 20 націй з Азії, сім з Близького Сходу, дев'ять з вільної Європи, дві з Північної Америки, 17 з Латинської Америки, сім з повоєнних націй — Україна, Білорусь, Хорватія, Болгарія, Литва, Мадяричина, Румунія, та окремо АВН — як регіональна міжнародна організація, яка репрезентує усі народи, повоєнні в ОС-СР і сателітних країнах. З повоєнних народів були прилані делегати України, Болгарії, Білорусі, Хорватії, Естонії. Конференції працювали в пленарних сесіях, комісіях, нарадах Екзекутива і Рад голів делегаций в палаті парламенту Кореї. ВАКЛ працював в чотирьох головних комісіях:

1. „За залізною заслоною: Політичні, економічні і соціальні слабості комунізму" — перша сесія: голова — Доналд Мартін (Англія), місто-голова — мгр Слава Сте-

Українська делегація на трьох міжнародних конференціях в Кореї. На фото (зліва): інж. Василь Беззлібник, голова Ліги Визволення України в Канаді; проф. Степан Галамай, редактор тижневика „Шлях Перемоги"; Ярослав Стецько, голова ОУН і президент АВН; мгр Слава Стецько, редактор „АВН Кореспонденс" та шеф Бюра АВН; д-р Роман Малащук, голова Світового Визвольного Фронту; Андрій Соколик, секретар ГУ ООЧУ; Ярослав Свояк, голова Української Студентської Громади Австралії. В конференції взяв участь в характері спостерігача проф. д-р Лев Добрянський, президент Крайового Комітету Тижня Поневолених Націй та президент УККА.

цько, Україна; друга сесія: голова — китасць — Яо Чі-чінг, місто-голова — Гуссейн Н., Малайзія.

2. Комісія: „Об'єднаний комуністичний фронт стратегії — психологічна війна" — голова — д-р Натан Росс, Ліберія, місто-голова — Кю-суде Гіготеу, Японія; друга сесія: д-р Франціско Бутрейга з Нікарагуї, місто-голова — Косуде Гіготеу.

3. Комісія — д-р Роджер Пірзон, ЗСА, голова, д-р Карло Барбієрі, місто-голова друга сесія: Сауді Арабія, Ахмед Саліх Джіом, голова — Б. А. Секгояна, Лесото. Тема: „Політика детанту — чи детант вже існує?"

4. Комісія. Спільний заключний комунікат ВАКЛ і АПАКЛ. Голова: посол Кім Сунг Йонг, Корея, посол Маро Яйяліні, Індонезія.

„Корієра Геральд" з 30 квітня ц. р. назвав на першій сторінці таких головних учасників: президента ВАКЛ — д-ра Карло Фільго Барбієрі, Бразилія, Ку Ченг-канга, почесного голову Ліги, д-ра Хосе Ма. Гернандеза, доратоголова — мгр Слава Сте-

Суєлов в Східному Берліні атакує „ворогів детанту"

Східний Берлін. — Михайло Суєлов, член советського Политбюро та головний марксистський теоретик Кремля, який є офіційним представником СРСР на 9-му з'їзді Компартії Східної Німеччини, у середу, 19-го травня, гостро заатакував „ворогів детанту", заявляючи, що „американські мілітаристи, західнонімецькі реневісти та маюїсти" об'єднали свої сили проти Советського Союзу та комунізму і загрожує світовому миру.

Під час другого дня з'їзду, Суєлов, який прибув сюди у заступстві генерального секретаря КПСС Леоніда Брежнєва, поєднав атаку на „ворогів детанту" із закликом до комуністичного табору додержуватися принципу „пролетарського інтернаціоналізму", що в дійсності означає піднесення світового комуністичного руху Москві. Його перестороги щодо загрози для світового миру мали на меті застрашити ті компартії країн Західної Європи, як рівнож Румунії та Югославії, які виявили бажання „йти до соціалізму своїми власними шляхами", тобто, відкидають зверхність Москви.

Суєлов сказав, що „будь-яке відхилення від принципу пролетарського інтернаціоналізму скривав в собі зерна поразок і втрат" і додав, що „всі дотеперішні здобутки нашого руху є зв'язані з цим принципом і тільки завдяки цьому принципі можна буде здобути нову перемогу".

Знову заговорили про погіршення стану здоров'я Мао Тсе-тунга

Гонг Конг. — Світова преса знову заговорила про погіршення стану здоров'я шефа Компартії Китаю Народної Республіки, Мао Тсе-тунга, який від років хворіє на якусь „містерію" хворобу, про яку ніколи не змогли „довідатися" кореспонденти. Але останньою закордонним кореспондентом вдалось поробити цілу серію фотознімків з нагоди відвідин Китаю чужинними дипломатами, на яких Мао Тсе-тунг виглядає дуже змученим, незацікавленим веденою розмовою, із схилоною на поруччя крихіткою головою тощо. Кореспонденти, спільно з перебуваючими в Пекіні дипломатами, прийшли до висновку, що Мао Тсе-тунг серйозно хворий, а його приєднанням на розмовах з закордонними дипломатами, наприклад, з прем'єр-міністром Сінгапуру Лі Куан Свом, пояснюється тільки тим, що політична ситуація в Китаї ще й досі неусталена і відсутність Мао могла б викликати нові ускладнення, а може навіть і заволодіти.

Сенат створив комісію для нагляду над розвідчим сектором

Вашінгтон. — У середу, 19-го травня, Сенат 72-ма голосами проти 22-ох проголосував резолюцію, яка створить постійну сенатську комісію, завданням якої було б наглядати над діяльністю розвідчих агентств ЗСА. Ця 15-членна комісія мала б в Сенаті виключне право нагляду над Центральною Розвідкою Агентства (СІ-Ай-Ей) та мала б також право, разом з уже існуючими іншими конгресовими комісіями, наглядати над діяльністю всіх інших розвідчих агентств, військових розвідок тощо. Політична сенатська комісія була створена в наслідок 15-місячної конгресової перевірки, яка виявила наду-

ДОГОВІР З ЕСПАНІЄЮ

Вашінгтон. — Сенатська комісія для закордонних справ у вівторок, 18-го травня, 11-ма голосами проти 2-ох схвалила 5-річний договір призначити і співпраці з Еспанією, який передбачує, що ЗСА зможе далі користуватися 4-ма військовими базами на еспанській території, а Мадрид за те одержить 1.2 мільйона доларів допомоги. Сподівається, що цілий Сенат схвалить цей договір десь в кінці цього місяця.

Всеукраїнське Євангельсько-Балтистське Братство заповідає святкування 200- і 100-річчя

(ВД) Цього 1976 року З'єднані Стейти Америки відзначають 200-ліття своєї незалежності — Ювілей Свободи, а ми, українці, обходимо 100-ліття Українського Поселення в цій вільній і Бог-м благословенній країні. З цієї нагоди Всеукраїнське Євангельсько-Балтистське Братство вважає за своє покликання якнайкраще відзначити ці два ювілеї у ЗСА, щоб і його роль та вклад у духовну культуру українського й американського світу обогатили його історію.

Для реалізації такого великого завдання голова Всеукраїнського Євангельсько-Балтистського Братства, пастор Олекс Гарбузюк, покладає очолити Ювілейний комітет головного редактора журналу „Віра й Наука" пастора Івана Беркута — головою, пастора мгр-а Дмитра Марічука — заступником голови, Антона Коцупулу — секретарем, а членами — пастора мгр-а О. Гурина й С. Снігура. Ювілейний комітет напростаті багатьох місяців інтенсивно працював над підготуванням відзнак на 200-ліття ЗСА та 100-ліття Українського Поселення в Америці. Він підготував план для великої вчистоти у Філадельфії — в місті братньої любові й колишній столиці ЗСА. Вчистість відбудеться в дніх 29-30 травня ц. р. в Українській Балтистській Церкві Філадельфії на 961 North 7th St., Philadelphia. Pa. 19123. Rev. John Berkuta, Pastor, Tel.: (215) 922-9155.

Святкування, темою яких буде „Свобода для всіх!", почнуться в суботу, 29-го травня о год. 11-й перед полуднем оглядинами історичних місць Філадельфії, другої столиці ЗСА. В год. 7-й вечора того ж дня буде вчистість відкриття ювілейних святкувань читанням Божого Слова, привітанням словом пастора Олекс Гарбузюка та інших, виступами хору і оркестри та літературною частиною. В неділю, 30-го травня, буде в год. 11-й ранку Святочне Богослуження, яке супроводитиметься святочною програмою та хором прославленням Бога. Після спільного обіду почнуться в год. 3-й по полудні ювілейна вчистість з читанням Слова Божого, привітаннями та літературно-музичною програмою. Доповідь на тему: „Америка в аспекті свободи" виступить пастор Володимир Домашовець.

Кінець цього тижня в Чикаго — це „Українські Дні"

Чикаго (М.Д.). — У програмі відзначення 200-річчя Незалежності Америки і 100-річчя поселення українців у ЗСА відбудеться в українській околиці в Чикаго триденний Фестиваль, у п'ятницю, суботу й неділю 21-23 травня 1976 р. з різноманітною і атрактивною програмою. В суботу і неділю відбудуться концерти у виконанні об'єднаних хорів, балетних й інструментальних груп та солістів. Вулицями української ділянки перейде похід-парада організацій молоді з оркестрою і парадними возами, а на площі дах при вулицях відбуватимуться інструментальні й танцювальні виступи з ярмарком. Для учасників буде буфет. В усіх українських залах будуть відбуватися виставки народного мистецтва, модерного мистецтва, філателістики, образотворчого мистецтва та виставка української книжки й преси.

Виставка української книжки відбудеться у приміщенні катедрального собору св. Миколая. Виставку приготувала окрема комісія при загальнонаціональному ювілейному комітеті, яку очолюють видавець Микола Денисюк, голова Українського Книжкового Центру, й д-р Павло Турула, голова Комі-

Окресла Українського Фестивалю-ярмарку в Нью-Йорку

Школа гри на бандурі в Нью-Йорку під диригентурою о. Сергія К. Пастухова, яка виступала сім разів під час Українського Фестивалю-ярмарку в Нью-Йорку 14-16 травня з нагоди 200-ліття Американської Незалежності і 100-ліття українського поселення в цій країні; виступав на відкритті фестивалю мунголь п'ятнич, 14-го травня. Солістом з юними бандуристами протягом фестивалю був оперний співак бас-баритон Лев Рейноренч. Організатор фестивалю кажує, що між 10-15-тися людей віддали цей фестиваль. (світля Ігор Дябога)

НТШ і УВУ конференціями й імпрезами відзначають роковини Івана Франка

Нью-Йорк. (НТШ) — В травні ц. р. українці відзначать 60-річчя з дня смерті і в серпні 120-річчя з дня народження Івана Франка, великого сина західної України, першого після Шевченка, поета і письменника, журналіста, вченого мовознавця, літературознавця та етнографі, людини яка своєю невиспущеною працею витиснула печатку свого духа майже в кожній ділянці нашої культури. Ці роковини відзначають наші громадські та наукові установи приланими доповідями, святкуваннями, святковими концертами і науковими конференціями тощо.

Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА і Делегатура (професура) та Алюмни Українського Вільного Університету, як і Фундація УВУ, вшановують пам'ять цієї великої Людини наукою конференцією в суботу, 5 червня ц. р., в приміщенні Українського Інституту Америки з 18-ма доповідями. Конференція триватиме цілий день, з 10-ї години ранку починаючи, в двох відділах і двох кімнатах. Перший відділ присвячений Франківській тематіці, другий різним проблемам української культури, що є показником зацікавленості Великого Каміняра, Конференції є продовженням минулорічної конференції, що відбулася 9 листопада, також із двома групами доповідей. Нею саме започатковано цюгоричні Франківські святкування.

Співпраця Наукового Товариства ім. Шевченка з Українським Вільним Університетом спрямована на об'єднання дію цих обидвох наукових інституцій з метою популяризації постаті Івана Франка як поета і письменника та вченого світового масштабу серед англомовного світу в Америці. Професори УВУ — члени НТШ, що є викладачами в американських високих школах, мають змогу влаштувати також у своїх улюблених заведеннях доповіді та конференції про нашого велетня духа.

СССР видає більше на військові цілі

Вашінгтон. — Джордж Буш, директор Центральної Розвідки Агентції (СІ-Ай-Ей), поінформував Комісію Палати Репрезентантів для військових справ, що його агенція помилялася, коли в минулому твердила, що Москва на мілітарні цілі призначує тільки 6 до 8 відсотків загального національного приходу, бо в дійсності військовий бюджет СРСР становить 11 або навіть 12 відсотків приходу Советського Союзу. В той самий час ЗСА на оборонні цілі призначують річно тільки 5.5 відсотка із свого загального національного приходу. Дж. Буш заявив, що поправка в статистиці не означає, що СРСР сильніший мілітарно, а тільки вказує, що Москва призначає більше фондів на військові цілі, ніж СІ-Ай-Ей припускало.

СОВЕТСЬКІ „РИБНІ ЧЕТВЕРГІ"

Москва. — Советська преса агенція ТАСС поінформувала, що в усіх ресторанах Москви заведено так звані „рибні четверги". В цей день не подається м'яса і м'ясних виробів, щоб тим самим заощаджувати цей продукт, бо, згідно з інформацією Миколая Зав'ялова, відповідального за забезпечення міста харчами, продукція м'яса на протязі першого кварталу 1976 р. впала на 11 відсотків. Зав'ялов при тому похвалився, що тільки за два „рибні четверги" міста вдалось заощадити біля 600 тонн м'яса.

Ентузіастичні українські Гарварду започатковують власну сторінку в „Свободі"

Під час відвідин у „Свободі". На фото (зліва): пп. Роман Шраменко, Камілія Смородська і Петро Палюк, голова і члени редакційної колегії „Українського Гарварду".

В сьогоднішньому виданні „Свободи" читачі знайдуть окрему сторінку „Український Гарвард", яку приготувала окрема редакційна Колегія з Романом Шраменком, як головним редактором, та яка в майбутньому поглядатиметься періодично. Для обговорення редакційних й адміністративних справ цієї сторінки відвідали редакцію й адміністрацію „Свободи" минулого тижня ентузіастичні українські студії та Гарвардського Українського Наукового Інституту пп. Роман Шраменко, Камілія Смородська і Петро Палюк, інформуючи про з кожним днем збільшуване зацікавлення найширших кругів громадянства — однаково встановленими вже трьома катедрами українських сту-

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в часі від 1-го по 19-го травня 1976 року 104 алікції нових членів, що їх прислали такі секретарі і організатори:

По 2 і більше алікції надіслали: П. Прокопенко (89 — новий Відділ) — 13, В. Оріховський (353) — 8, М. Кігічак (240) — 6, М. Драпала (96) — 5, М. Драганчук (379) — 5, В. Шаран (407) — 5, В. Попович (367) — 4, І. Пиндус (39) — 3, О. Сидор (90) — 3, П. Шерба (173) — 3, Л. Влодарович (34) — 2, А. Цізіна (56) — 2, Р. Татарський (94) — 2, М. Шумило (110) — 2, В. Лепчук (303) — 2, Д. Галонька (307) — 2, М. Семків (379) — 2, І. Фаренія (462) — 2. 33 секретарі і організатори прислали по ОДНІ алікції нових членів. Разом наспіло до Головної Канцелярії до 19-го травня ц. р. 104 алікції нових членів.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1983

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07308.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Подорож: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНАОу 65% м.с. За кожну зміну адреси — 25 ц. Чеків і "money orders" виставляти на "Svoboda".

U.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Живцем поховали

Український та інші не-російські народи рабовласницької союської імперії в союській публіцистиці, включено до "наукової", існують те тільки по назві, але вже не як народи, а складові частини "нашої історичної спільності людей великого радянського народу". Щонайменше так кажуть якісь В. І. Юрчук і В. О. Гоманов у їхній рецензії надрукованій в травневому виданні журналу "Комуніст України" на 503-сторінкову монографію "Великий союський народ", яка недавно появилася, очевидно на "общепонятном языке", у в-ві "Наукова думка". Їже на початку рецензії пишеться, мовляв "Утворення небаженої в історії людства нової історичної спільності людей — радянського народу є одним з видатних досягнень КІРС, трудящих нашої країни. Тому цілком природним є великий інтерес суспільствознавців різних спеціальностей до вивчення, аналізу та наукового узагальнення тих закономірностей, які властиві процесові формування і розвитку цієї спільності". З рецензії виходить ясно і недвозначно, що це, утворення небаженої в історії нової спільності людей — радянського народу — є вже докочаним фактом і головним завданням союських "суспільствознавців різних спеціальностей" є "вивчення, аналіз та наукове узагальнення тих закономірностей", які до цього "утворення" причинилися.

Рецензія в "Комуніст України" в головній мірі відноситься власне до того "вивчення" в рецензованій монографії. Але дещо більше про ту своєрідну монографію, яку кремлівські верховоди та їх вислужливі намагаються покласти живцем не-російські народи їхньої народволюбивої імперії, подібно до інших рецензій на ту саму "монографію", надрукованій в "Літературній Україні", органі правління Спільки письменників України, з 14-го травня ц. р. також ця рецензія має двох співаторів, Євгена Шабловського, члена - кореспондента Академії наук УССР, та Ларису Шевченко, старшого наукового співробітника інституту історії АН УССР та історичних наук що тільки підтверджує велику увагу, яку цій справі віддається.

З їхньої інформації виходить, що монографію-могилилу приготувала редакційна колегія в складі: А. Г. Шевелєв (відповідальний редактор), В. М. Бабій, П. І. Багрий, І. К. Влодід, Н. В. Комаренко, С. А. Крижанівський, А. В. Лихолот та В. І. Шинкарук.

Даліше з цієї рецензії виходить, що рецензовану книгу-могилилу для живих націй припечатано — як і можна б було очікувати — ствердженням, що "великі теоретичні узагальнення, зроблені з питань розвитку і взаємодії мов соціалістичних націй, а також ролі російської мови як засобу міжнародного єднання" (підкрес. ред.).

Рецензована книга, як і зазначено тут рецензія на неї, підтверджує, що це більше наголошує на смертельну загрозу, яка зависла над українським та іншими не-російськими народами союської імперії, про яку вже багато разів була мова і пересторога на цьому місці. Загроза насправді смертельна та вимагає негайної і найширшої та найрішучішої нашої протидії. Ми мусимо і повинні, не гаючи ні хвилини часу, мобілізувати всі наші наявні ресурси, зокрема наших науковців та совєствознавців, щоб вони знову розкрили ту народволюбиву загрозу кремлівських людоненависників, щоб ми всі разом, вся наша громада у вільному світі, постаралися довести це до відома світу, причинилися до того, щоб цей народволюбивий похід став міжнародною світовою проблемою.

Похований живцем наш народ не тільки не загинув, але з кожним днем більше і завзятіше змагається за те, щоб в приготувану для нього могилилу поховати своїх гробокопалів. Допоможемо йому в цьому!

Підозріла „допомога“

Хоча Москва дуже часто висловлює „обурення“ і називає „вмешуванням у внутрішні справи СРСР“, випадки, коли громадяни і політичні діячі країн вільного світу видивляють проблему порушення національних, політичних, громадських і загальнолюдських прав самими союськими властями, то в той самий час вона цілком не вважає вмешуванням у внутрішні справи Америки те, що союські дипломати одверто стараються вплинути на вислід президентських виборів і самих виборів.

Міжцього тижня дорадники Дікмі Картера, колишнього губернатора Джорджії і одного з демократичних кандидатів на президента, повідомили пресу, що деякі працівники союської амбасад у Вашингтоні кількакратно контактували з ними, виявляючи зацікавлення американськими виборами і виборами, та недвозначно натякали, що Союський Союз може повести таку політику, яка допоможе б Картеру виграти вибори. Ці речення Москви нарікали, що президент Джералд Форд тепер „підкопос детант“ між ЗСА та СРСР і натякали, що кремлівські верховоди були б дуже незадоволені, якщо б президентом ЗСА був обраний демократичний сенатор Генрі Джексон.

Нічого дивного, що Москва „дещо розчарована“ президентом Фордом, бо Президент і державний секретар Генрі Кіссіджер протягом останніх кількох місяців поклали прихідити до правильного переконання, що тоді, коли Вашингтон бажав дійсного міжнародного відпущення, кремлівські верховоди, хоча постійно говорять про потребу і нібито „взаєморозуміння міжнародної розрядки“, використовують політику детанту майже виключно для власної користі.

Незадоволені кремлівські ватажки також сенатором Генрі Джексоном, бо він часто виступав в обороні національних, політичних, релігійних і людських прав союських громадян та навіть пропонує узаєжнити поліпшення торговельних зв'язків із СРСР від легшення союської еміграційної політики.

Москва також дуже боїться, щоб президентом ЗСА не вийшов колишній республіканський губернатор Каліфорнії, Роналд Ріген, знаний за його антикомуністичні погляди.

Москва, отже, правдоподібно була вирішила „допомогти“ демократичному кандидату Картеру, а в дійсності „допомогти“ собі, надіючись, що Картер, політичні погляди якого вважаються поміркованими, буде „більш безпечним“ для Союського Союзу, ніж будь-який з інших кандидатів на президента.

Усе це можливо, але також дуже правдоподібно, що московська „допомога“ Картеру була подумана, як грубим нитками шита провокація, щоб цю „допомогу“ довести до відома американських виборців і тим Картеру пошкодити. Він бо своїми дотепнішими виступами, зокрема своїми морально-релігійними засадами, насправді міг чимнебудь заїмпувати Москві.

В. Гут Кульчицький

ПРО МАЛИЙ ІНЦИДЕНТ У ВЕЛИКІЙ ГРІ

Дуже тяжке обвинувачення висував „Н. І. Таймс“ проти всіх кандидатів на президента в одній із редакційних Твердих він там, що „Фундаментальні зміни зайшли у світовому балансі сил внаслідок нової спроможності і готовності Москви перекладати конвенціональні мілітарні сили далеко від своїх берегів“. Тепер мілітарні спроможності Москви розгортаються уже „від вододоктрини Японії до Південно-східної Азії, Індійського Океану, Червоного моря, Близького Сходу, Африки і Куби“. А ще недавно таку спроможність мали тільки З'єднані Штати. І оце, — зазначає „Н. І. Таймс“, — є „нова небезпека“, яка „може виявитися далеко тяжчою для контролювання, як нуклеарна небезпека“. А тим часом всі кандидати присвячують їй мало уваги! — Обурюється „Н. І. Таймс“.

Не можна тут не підкреслити, що це не „гістерія“ якогось там органу „Джан Бирч Сосаєті“, чи хоч би пересторога, скажімо, консервативного „Нейшенел Рівью“, але тривожний голос солідного, широко відомого, ліберального щоденника.

Безперечно, „Н. І. Таймс“ тривожиться безнадійно. Небезпека існує. Та вона не з'явилася щойно тепер, нагай, як Афіна з голови Зевса чи Афродита з морської піни, але росла помалу роками. І спроможність Москви, яка про небезпеку творить, не тільки в інтенсивній розбудові Московських морських одиниць, але і в набуванні морських баз у прихильно налаштованих країнах, де ті морські одиниці у своїх подорожах можуть зупинитися і доставити потрібну обслугу і напругу. І тому то у теперішній великій грі далеко більшого значення, як колишні набувають поодинокі країни і групи країн.

Однією з перших країн, які наважилися дружити відносно до СРСР і відкрили свої пристані для союських кораблів, був Єгипет, і недавній судар між Єгиптом і СРСР кидає цікаве світло на теперішню загальну світову ситуацію і на її розвиток.

Удар і відгомін

Як відомо, в березні ц. р. Єгипет анулював умову дружби і співпраці із Союським Союзом з 1971 р. та припинив договір, згідно з яким улаштування александрійського порту були поставлені до диспозиції союських кораблів. Як причиною до тих двохсторонніх потягнень подано те, що союські не хотіли доставляти нову зброю і запасні частини для Єгипту та відмовилися розкрити на довші рати плачення колосального єгипетського догву.

Причиною ж союського поступування був курс на право президента Садада, тобто покращання відносин між Єгиптом і Заходом, а в

першу чергу ЗСА, та відхилення дверей для приватного капіталу в нафті, — як пише „Ле Монд“, — що „динамізм приватного сектора відлежить у, що від часів Насера, майже повністю удержавалу індустрію“.

„Ю.С. Ньюс енд Ворлд Ріпорт“ 10 травня ц. р. постійно у відділі „Ворлдграм“ з тієї нагоди писав: „За те зирнувши на союських зв'язків з Єгиптом росіяни платять підтримку в Азії, в Африці і на Близькому Сході. Так говорять дипломати в Союськом Союзі“. Як найбільш драматичний приклад вони подають останнє намагання Індії наважити країні відносини з комуністичним Китаєм. „Відмова Союстів доставляти мілітарні запасові частини, — кажуть вони, — чи розтагнуті єгипетські заборгування, породила серйозні сумніви в індійців відносно їхнього сполатання на Москву“.

„Африканці також є надзвичайно обережні з причини занадто великої союської допомоги“, — твердив даліше „Ю.С. Ньюс енд В. Р.“. Країна ж Близького Сходу, хоч є „ліній, але це більше вона націоналістична“. І тому то, вони підозрюють, що росіяни не зможуть будувати близькі відносини без намагання одягнути політичні впливи“. Отже на Близькому Сході „конфлікти є не між ісламом і комунізмом, але націоналізмом і союським імперіалізмом“.

„До чого ж все це зводиться? — питає вкінці редактор відділу „Ворлдграм“ і зараз відповів: „Поперше, нації, які шукають допомоги, тепер свідомі того, що слово Росії не завжди є їм зобов'язанням. Подруге, більш, як колинебудь раніше, вони свідомі небезпечності покласти у занадто міцні обійми російського ведмеда“.

„Діли і пануй“

Розуміти небезпеку „обійми російського ведмеда“ — одна справа, визволитися з них — що інше, як промовисто на це вказує дальша історія „малого інциденту“.

Спеціальний кореспондент „Н. І. Таймс“ повідомляв з Каїро 1-го травня ц. р. про проблему президента Садада, у якій „Садад... прастагав оливу гілку до Союського Союзу“. В промові Садад мав іншим сказав: „Ми не хочемо битися з Союським Союзом. І сподіваюсь, що прийдє день, коли наша незалежна позиція буде зрозуміла і прийнята, і тоді відносини між нами і Союстами будуть ґрунтуватися на нових солідних підставах“. Тиждень пізніше, 8-го травня, спеціальна кореспонденція з Каїро ішла вже у „Нью Йорк Таймс“ п. н. „Єгипет старастяєся поліпшити злі відносини зі Союстами“, і в ній, між іншим, повідомлялося про підписання торговельної умови між Єгиптом і СРСР. Згідно з тією умовою СРСР одержить м'яса на стор. 3-й)

НАЦІОНАЛІЗМІ ПРОБЛЕМИ НА СХОДІ ЄВРОПИ

(4)

Така московська „опіка“ викликає, натурально, велике невдоволення й гнів у країнах — сателітах. В опозиційних, теж і в збройних рухах, брали участь і місцеві комуністи. На Угорщині вибухло повстання в жовтні 1956 року під проводом голови угорського уряду Імре Нодя. Коли югославський Тіто відмовився слухати московських наказів 1948 року, то знайшлися опозиційні комуністи і в інших країнах — сателітах. В процесіх проти цих „агентів фашиста Тіта“ та „прихильників сіонізму“ покрано смертю визначних комуністів у Болгарії (Тригій Костов), на Угорщині (Райк), в Чехо-Словаччині (Славський) і т. д. Теж теперішній президент у Празі Гусаєк (словацького роду), був тяжко караний за „буржуазний націоналізм“.

Відомо, що російська людність в СРСР теж не має щастя під режимом комуністичної тираниї. Однак, росіяни мають ту вигоду, що цей режим не ґрунтує їх національно тільки політично та економічно. Неросіянам доводиться терпіти дискримінацію й кару ще й їхню національну приналежність. Тому не має рації Солженіцина, коли пише, що найбільше терпить від комуністичного режиму російський народ. Фактично найбільші втрати (до половини числа людності) мали кримські татари, калмикі, чеченці, надвожанські німці та інші малі народи, серед численних народів найбільші втрати пропорційно зазнала українська нація.

Національну дискримінацію видно й серед невеличких у союських концетраційних таборах. Так звані „націонали“ (дивне слово: виходило б, що росіяни не нація, а якась безнаціональна група!) мають найбільше в таборах СРСР. Про це згадують різні автори. В лондонському часописі „Survey“ ч. 4 1975 р. стверджено, що в Пермському таборі ч. 35 переважають неросіяни.

Як же ставляться до проблеми поневолення народів СРСР різні російські автори? Солженіцин (його дід по матері був українцем) зрозумів законність примування українців до самостійності. Вувиш в неволі в союських таборах, Солженіцин заприсягнувся з українцями „созв'язками“ і побачив, яку велику вагу має у них ідея національної незалежності. З причин моральних і політичних Солженіцин уважав, що росіяни повинні помиритися з українським самостійництвом.

Це все добре. Але автор „Гулагу“ додає, що мабуть східні області України „не схочуть“ відділитися від Росії, бо там є багато російської людності. Солженіцин мусів би знати, що в

східні області України Москва присилася стоїть людей, а українці переселяли за Урал. Ці його міркування суперечать загальному примуванню Солженіцина до справедливості.

Андрей Сахаров у листі до Брежнєва (червень 1972 р.) писав, що в конституції СРСР визнано „право нації на самовизначення аж до відокремлення“. Однак, „фактично навіть обговорення подібних питань не збрідка переслідуються“. Сахаров уважав, що примування народів до відділення від СРСР ослабне в процесі демократизації цієї держави. Це помилковий погляд. Відомо, що національні рухи розвиваються найвільніше в тих країнах, де є демократичний лад. Це бачимо і в Англії (вельш і шотландці), у Франції (баски, корсиканці, фламандці, окситанці). Сахаров закликає московському урядові „намірене загострення національних проблем“ і згадує „численні арештування в Україні“. Це саме ствердив Сахаров у розмові з чужоземними журналістами 23 серпня 1973 р.: Репресії особливо зазнавали в Україні. А Сахаров у своїх „Міркуваннях про поступ“ і т. д. підкреслює ненависть Сталіна до українців:

„Протинародний характер сталінізму виявляється особливо у властивій Сталінові українофобії“.

Найнісше, без усіхких застережень висловлюєся про рухи поневолення народів в СРСР невеличкий режисер, росіянин, Володимир Буксовський. Він засудив московський великодержавний шовінізм.

„А все ж такі міжнародні (інтернаціоналізм) існують. Саме тут, в товаристві так званих „буржуазних націоналістів“, яких є більшість серед політичних невеличків. І коли націоналістами є Будагій, Альтман, Калініченко, Світличний, Шахвердян, Лук'яненко, Глузман, то і я націоналіст“.

Буксовський — оборонець демократичного націоналізму (патріотизму) і пише: „Демократія — це свобода і людини і окремих народів“.

Поряд з людьми поміркованими й високо інтелектуальними, в російському суспільстві СРСР виступають автори, що йдуть слідами реакціонерів з часу царського режиму. З підписом „російськї патриоти“ виходили в СРСР „Слово нації“, в кінці 1970 р. Автор (чи автори) проповідували антисемітизм, кидають обвинувачення на українців та інших неросійських народів за їхній „імперіалізм“. „Слово нації“ кличе до „національної революції“, яка має завершитися з торжеством сильної „національної держави, до якої пристануть українські мусів би знати, що в

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Бестазій Загачевський. П'ЯТИ НЕ ЛЯКАВ. (Оповідання з часів другої світової війни). Видавництво Юліана Середяка, Буенос-Айрес, 1975, ст. 191. Обкладинка і рисунки в тексті у виконанні автора.

Автор присвятив цю свою книжку „українським Воїнам, що впади в боротьбі з московсько-більшовицьким наїзником під час другої світової війни“.

І треба признати, що ця його книжка є гідним і тривалим пам'ятником тим українським юнакам, які зі зростом в руках пішли здобувати волю своєму народові, бо знали, що нам волітих не дасть, якщо ми самі її не здобудемо.

Це вже четверта книжка цього автора, який видав був в Мюнхені в 1952 р. „Спогади фронтівника“, в 1961 р. в Торонті „Львівську братію“, а в 1968 р. „Веларія-Риміні-Англія“. Не читали ми тих його книжок, та про його оповідання „П'яти не лякав“ треба ствердити, що це дійсна література, і що „автор цих двадцятьох „оповідань“ дійсний письменник. Його хвалить автор передмови Анастол Курдидик, називаючи його „майстром-літописцем“ боїв Дивізії“.

Про книжку Загачевського писав Михайло Ліщинський в „Амеріці“ (2 квітня 1976) так: „На полі бою регочеться смерть, але її реготу воїни не бояться“. Ми гадаємо, що дивізійники в творах цього автора такі бояться смерті, але проте, як пише Ліщинський, „вони борються, прориваються з оточення, перемагають ворога, заступають поля трупами“, і саме в тому оригінальності Загачевського, його психологічна глибина, бо він знає, „що йому належить робити“, — „він повинен якнайменше говорити від себе самого“, і „зразу вводити героя. За ці прикмети хвалить Арістотель в своїй „Поетиці“ Гомера, персонажі якого завжди „мають свій характер“.

Нехай ніхто не дивується, що ми гадали аж Арістотеля й Гомера, але нас дуже мило вразило те, що Загачевський не моралізує, не філософує, тільки, як домагастся Арістотель, „відтворює дійсність“, головним чином психологічно, чого в нашій літературі часто не достачає.

В книжці 20 оповідань і 12 „рисунків“ самого автора. Кінцеве оповідання „Юбілейний злам“ („Юбілейний злам“) не пасує до цілості, яка є першою між нечисленними творами з воєнною тематикою, і яку присмемо читастись.

ДЕННИК НАЧАЛЬНОГО КОМАНДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ. СУД НАД ГЕН. ТАРНАВСЬКИМ. „Червона Калина“, Українська Видавнича Кооператива, Нью-Йорк, Н. Й., 1974, ст. 325.

Ця книжка була популярна перед своєю появою друком, бо поважає число любителів „нашої історії“ склали пожертви на фонд її видання. Популярність „Денника Начальної Команди Української Галицької Армії“ поширювалася ще й тому, бо перед появою книжки у вужчому гурті зацікавлених осіб велася дискусія, чи цей „Денник“ друкувати без змін, як рідкісний історичний документ, чи його трохи „вигладити“, пропустити деякі місця, які наново роз'яснюють б і т. рани, на які нездужав наш національний організм більш як п'ятдесят років тому.

В-во „Червона Калина“ прийняла засаду, що і „Щоденник УГН“ і „Процес ген. Тарнавського“ це історія, „а історію треба представляти правдиво, щоб на давніх хлібах і промахах читалися краешки“. В-во вірить, що ці два історичні документи, не поменшати, а поглиблюють культ воїнів, які боронили за Україну в отих страшних умовах в 1919-1920-их роках, з яких походять ці два важливі документи. „Найприкметніша риса і найбільша цінність „Щоденника“ — це його короткий, сухий, змістовний військовий стиль“. Ось зразок щоденника з дня 16-го червня 1919 р.:

— Побитий неприятели відійшли в неладі з головною силою на Броді; з частями на Львів і Збараж. Неприятельський причілок на північ від Нижнева зайняв відносини III-го Корпусу по дводневним надзвичайно прикрім бою. 8-ма Бригада відзначилася передусім в ручнім бою. Власний потяг наступав дуже успішно. 1-ий Корпус осягнув 6-ю Бригадою Озірну, головною силою район Глубічч Великий і йде групою Мартинівча через Збараж на Залозе. 11-ий Корпус стоїть 11-ю Бригадою коло Галича, 8-ю коло Нижнева, 2-ю коло Підгаєць (ст. 9). (В цій Бригаді служив автор цих рядків — Л. Л.).

„Денник“ зачинається 7 червня 1919 р., а кінчається 3 квітня 1920 р., а „Суд над ген. Тарнавським“ відбувся у Вінниці 13 і 14 листопада 1919 року (ст. 241-308). На ст. 309 до 324 поданий „Список місцевостей“, згаданих в книжці. Стаття „Від Видавництва“ (ст. I-XII) говорить про історію „Денника“, який В-во надрукувало без найменших змін, навіть без мовної і правописної корекції. Там також В-во вияснило, чому воно видало ці документи, хоч знало, що дехто волів

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

(Закінчення на стор. 4-й)

УКРАЇНСЬКИЙ ГАРВАРД

СТОРИНКА ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА

Issued by the Harvard University Ukrainian Studies Fund, 1581-83 Massachusetts Avenue, Cambridge, Massachusetts 02138 (617) 495-4053

РІК І.

ТРАВЕНЬ 1976.

Ч. І.

ДО ВАС — ЛИСТ

Високоповажани Пані і Панове!

Ми вже ввійшли у рік 1976-ий — рік потрібного ювілею. Перший і другий ювілей нерозлучні. Це річниця столітнього поселення українців у гостинній нашій державі, який саме тепер сповнається дніми роки.

Але, коли оті два перші світлі ювілеї підносять усіх нас, відчувають ласку майбутню і третю річницю столітнього поселення нашого рідного краю. Сто років тому московський цар ішов, що українства "не було, немає і бути не може". У восьмидесятилітті культурного 19-го віку (1876 р.) відбулася ганебна подія, безприкладна в історії культурного людства: плем'я знищення української мови, а через те — культури й самобутності нашої нації. Ота заборона — це не був якийсь один випадковий акт деспота. Це рафінована система однієї з гонимих культур, яка використовує всі свої безліччя можливостей модерних засобів техніки й терору, щоб не допустити українства до самостійного вищого національно-державного життя, а через те мати постійне забезпечення джерелом німців рабів-робіт без історичної пам'яті й національної та людської гідності.

У своїй рафінованості уряд тієї держави (без огляду на її політичні системи) час-від-часу давав зміню, зміню, робив надії на полегшу, дозволяв на короткий час розвинути свій паростям вищої національної культури, але тільки на те, щоб мати змогу брутальним способом винищити те, чого оком не можна було доглядати.

А тут наша прибрана батьківщина-ювілятка дає нам свободу для безмежного розвитку національної культури і, покинувши теорію спільного казана, хоче, щоб ми збагатили спільну американську культуру своїм українським культурним вкладом.

Це повинно б нас ще більше захопити гідно шанувати обидва ювілеї, тобто увіковічнити пам'ять наших перших поселенців чиним, який належить шанувати би тих, що так побили свій край, свою мову, віру і звичаї.

Українська громада Америки зможе найкраще відзначити обидва ювілеї тим, що виконає обіцянку, яку від її імені дав ФКУ найстаршому американському університетові, сучасникові Київської Могилі-Мазепинської Академії, а саме, що збере два мільйони доларів, які забезпечать базу для існування і праці Українського Наукового Інституту, під цю пору єдиного нормально діючого українського наукового центру у вільному світі.

Такий подвиг буде одночасно гідною відповіддю нинішнім русифікаторам у краї, які вже відібрали Україну і історію і тепер хочуть відновити російський спільний котел часів Миколи І у формі штучної примусової державної "совєтської" нації.

Коліс, сто років тому, загрожено Емським указом українство дало гідну відправу отим негідним затіям, створивши зусиллям найкращих українських людей з усіх українських земель у Львові на клаптику відносно вільної Галичини Наукове Товариство ім. Шевченка — оту першу інтелектуальну основу української ідентичності.

Тепер і Львів з Галичиною поклали у спільний котел русифікації. Тому як відповідь на відновлений Емський указ, українці Америки, що мають шість жити на вільній землі Вашингтона, вирішили це в 1963 році створити науковий осередок у системі Гарвардського університету.

Українська нація, її розвиток, заповідь чи смерть — це не якась теоретична проблема, бо нація це конкретні люди, тобто Ви і я, що є її носіями. Від якості носіїв, тобто нашої з Вами, залежить якість нації. Якщо ми, її носії, здорові, маємо свою добре обґрунтовану історичну свідомість, а разом з тим перспективу на майбутнє, і на боці отих двох елементів свідомості і перспективи творимо в ім'я нації спільні великі діла й зусилля — майбутність нації запевнена.

(Передруковуємо цей лист в скороченні з "Вісник ФКУ", Весна 1976 р.)

З правдивою пошаною до Вас,

Омелян Прицак

В ЦЬОМУ — 1976 РОЦІ: ГРОШЕВА ПОЖЕРТВА НА ФУНДАЦІЮ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ, ЦЕ — НЕ ЛИШЕ ГАРНЕ І ПРАКТИЧНЕ УРОДИНОВЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ АМЕРИКИ В ЇЇ 200-ЛІТТЯ, ЦЕ ТАКОЖ ПОКЛІН І ПОМІЧ УКРАЇНИ

УКРАЇНСЬКА ЛІТНЯ ШКОЛА - 1976 В ГАРВАРДІ

(від 28 червня — 20 серпня 1976)

І в цій році, як і в попередніх, УНІГУ організує в Гарварді Літню Українську Школу. Три курси, а саме: *Українська Історія* (проф. Марта Богачевська-Хомяк; *Українська Література* (проф. Леонід Рудницький; *Українська Мова* (проф. Богдан Струмінський) стануть основою цюгоричної школи. За кожний курс, будуть зараховані 4 кредити, що їх можна використати у всіх каледжах та університетах.

Окрім повисших курсів, додатково, беручи наявну потребу й зацікавлення, відбудуться також спеціальні семінари на наступні теми:

1. *Українські Дисиденти*: щоб належно поінформувати про сучасні визвольні процеси в Україні, соціальні та політичні умови життя людей, а зокрема переслідуваних дисидентів: їхні ідеологічні та політичні вірування, професійні стандарти, спроможності, тощо.

2. *Кар'єр Опортунізму*: для особистої допомоги молодим українським студентам, УНІГУ

Ця сторінка є платною власністю Фонду Катедр Українознавства (ФКУ). This issue is paid for by the Ukrainian Studies Fund, Inc., as a public service.

ВІД ГЕ ФКУ:

Як вже згадали, до 22 січня 1977 року нам прийдеся ще зібрати мінімум один мільйон і чотириста тисяч доларів, щоб забезпечити найкращі умови розвитку Українського Наукового Інституту в Гарвардському університеті.

Коли взяти до уваги, що перед нами літо — вакаційний час, а тоді зимою-сянтя та інші громадські, чи приватні справи, тоді насправді нам не залишилося вже багато часу.

Ми знаємо, бо наша Українська Громада це вже показала, що вона розуміє та вповні підліє значення дальшого росту нашої Української Вільної Науки, яка ставить свої міцні основи в найкращій університетській А. Як що так, тоді виступимо всі разом до закінчення цього благородного діла, яке є відповідальністю нас всіх.

Ми кличемо представників місцевих комітетів ФКУ посилити свою жертвену і напружену віддану працю. Ми просимо їх віддати усі українські хатні, де живуть наші українські люди і звернути їх паскаву увагу на ситуацію, яка потребує їхньої матеріальної допомоги. І потребує вже, нині!

Ми ще раз звертаємося до наших професійних людей, які вже давно засвідчили свою солідарність та жертвенність, щоб вони вплинули своїм авторитетом та дружністю на тих, що ще сьогодні не є в лавах наших достойних меценатів ФКУ.

Ми просимо Українські Громадські Організації, Центра-

лі, Відділи і все достойне їхнє Членство, — поновити свої вклади, свою поміч Гарвардському Українському Науковому Центрі! Вкладаючи там свої гроші, свій труд, Ви посередньо допомагаєте своїй установі, яка скоріше, чи пізніше буде черпати великі користі із Гарвардського проекту. Допоможіть нам розбудувати Центр, в якому куватимуться українські душі, українські молоді люди, український інтелект. А якщо це станеться, тоді буде і поміч, і зміна, і новий потрібний нам всім підхід та мудрий підхід у всіх справах нашого многогранного громадського та політичного життя.

Повідомляємо, що починаючи від другого нашого числа "У. Г.", будемо постійно містити в нашій сторінці виказ всіх наших жертв на ФКУ.

Рівночасно будемо подавати фінансове звітання, щоб наглядно бачити при контролі нашої загально-громадської опінії, як росте наш коханий потрібний фонд, тоді його складає, хто працює і хто розуміє ось цю переважну потребу.

Коли вкінці оглянемо нашу мету (а ми її напевно оглянемо, поспірте) ФКУ виготує та видасть окремим виданням пропам'ятну книгу будівничих цієї великої та важливої будівлі: тієї катедри Українознавства, Український Науковий Інститут Гарвардського університету, бібліотека, видавничо-науковий і технічний персонал. А що найважливіше, — у всім цим будуть конструктивно-допоможі люди, — наші молоді українські люди!

ХТО? ЩО? ДЕ І КОЛИ?

■ Український Науковий Інститут Гарвардського університету, вштовпує наукові сесії, які розглядатимуть причини і наслідки Емського указу з 1876 р. Англомовна сесія відбудеться в четвер 27 травня о.р. о. год. 4:00 пообіди, де прочитають свої лекції Др. Гільберт Докторов, — "Цензура в царській Росії" і проф. Ройдман Солчанік, — "Царська цензура і український національний рух: Емський указ 1876 року". Коментар, — проф. Іван Л. Рудницький.

■ Українська сесія відбудеться в неділю 30 травня о.р. год. 2:00 пообіди, де виступляти зі своїми науковими працями: Проф. Роман Солчанік, — "Царська цензура і український національний рух: Емський указ 1876 року"; Проф. Микола Богатик, — "Емський указ і проблема русифікації"; Проф. Омелян Прицак, — "Сто років заборони українства".

Обі сесії відбуватимуться в приміщенні УНІГУ, на які запрошуються всі зацікавлені.

■ Проф. Джозеф Рабен з Нью Йорк Сіті університету, визначний експерт примінення комп'ютерів в наукових галузях, дасть 20 травня о.р. в приміщенні УНІГУ доповідь на тему "Можливості застосування комп'ютера в гуманістичних науках". Ця доповідь є спонсорована УНІГУ та Гарвардським Бібліологічним Клубом, а основа її базується на проекті, який вийшов від наших молодих українських професійних сил (Богдан Домарський, Кліфтон, Н. Дж. Петро Палюх, Вейн, Н. Дж. і Едвард Касанець, Кембридж, Масс.), які 2 квітня о.р. відбули інформативну конференцію з директором Центру "Дослідів (примінення) комп'ютерів при Гарвардському університеті, п. Дж. Е. Мікітою, піддаючи йому думку запровадження комп'ютера, як допоміжного чинника в бібліотеці гуманістичних наук.

■ У виданні Гарторт Брейс Джованович, появився англійський переклад книжки "Більмо" Михайла Осадчого. Переклад, редакція та анотації Марка Царинника. Надруковано — цю працю тиражем 12,000, при співпраці з Фондом Катедр Українознавства.

Всіх заінтересованих цієї книжкою, просимо звертатися до ФКУ, який має певну кількість їх для розпродажу. Ціна в м'якій оправі — \$3.95, в твердій — \$8.95.

■ Українська книгозбірня в Гарвардському університеті останнім часом збагатилася неочікуваними скарбами, — старовинними книгами й рукописами 16 і 17 сторіч, які були закуплені на виставці в Монако, галерія С. П. Барнет.

Окрім капіталу Гарварду, ФКУ, сприяли до цього вельми важливий мир визначні наші громадяни-меценати з Вісконсини, на чолі із Др. Ігором Галарником, які склали виключно на цю ціль певну суму грошей. У вияві нашої вдячності та пошани до них, хочемо їх представити нашій громадці. Це є достойні Родини: Др. І. Галарник, Др. І. Барилка, Др. Білак, Др. С. Дудак, Др. М. Колесний, п. І. Лушак, Др. С. Недільський, п. Палушківський, п. М. Петруш, п. М. Тарабан, п. І. Запалух, п. О. Запалух, які і визначний раніший жертводавець

"ЕНЦИКЛОПЕДІЯ БРІТАНІКА"

Відома, що "Енциклопедія Британіка" в минуло-річній своїй виданні несправді та із шкодою для нас, подала ряд інформації про Україну, викликаючи тим негативну реакцію українських громадян в ЗСА і Канаді, як і рівнож піддає до острій критики на сторінках "Славик Рев'ю" та "Нью Йорк Таймс".

В зв'язку з тим, започатковано ряд заходів, які довели до факту звернення "Е. Б." до дирекції Українського Наукового Інституту Гарвардського університету, з проханням опрацювати нову та правильну версію різних фактів про Україну та українців.

Чотири молодих, наукових співробітників УНІГУ, — Л. Гайда, Г. Грабович, О. Ільницький і Ф. Сисин, під висококваліфікованим керівництвом визначного науковця, професора Гарвардського університету і заступника директора УНІГУ, д-ра Ігора Шевченка, від початку цього року, почали інтенсивну наукову працю, яка по кількох місяцях увінчалася належним успіхом: вислано до "Е. Б." писемні праці, які дали правильну інтерпретацію історії України, української культури, літератури 19 сторіччя, та нову біографію Тараса Шевченка.

Відповідальний редактор "Е. Б." пані Катлін Рей, в листі до проф. І. Шевченка, датованому 6 квітня ц.р., висловлює своє задоволення з одержаних праць, в прихильний спосіб пояснює деякі рямці можливостей уведення нових праць в систему видань "Е. Б.", просить у дальшу співпрацю, як і дає до розуміння, що редакція поступово впровадить всі корекції, що відносяться до України, чи українців.

Наші "гарвардці" відмовилися від гонорару, який їм належався від "Е. Б." і тому пані Рей переслав чек виставлений на ФКУ, зевелюючи, що всі майбутні праці, які будуть приходити до "Е. Б." будуть належно оплачуватися та оцінюватися.

Висловлюємо нашу вдячність проф. І. Шевченку, та гратуємося нашим українським молодим науковцям з Гарварду, які зуміли тихо, без розголосу та погроз, (як це дехто демонстрував тут і там,) — виправити нанесену шкоду Україні, устатити добрі та конструктивні відносини з людьми "Енциклопедії Британіка", щоб могли говорити із сторінок її видань про Україну і для України.

Все це ще раз підтвердило важність Українського Наукового Гарвардського Центру, що мураліною та відповідальною працею чинить нам двері у вільний світ.

"Гарвардці перед українським громадянством Філадельфії"

Повищий заголовок належить Філадельфійській "Америки" з дня 20 квітня ц.р. де вона в обширній статті дуже фактово реферує зустріч-сходили Українського Громадянства (понад 200 людей добірної публіки) з молодими науковими співробітниками УНІГУ, д-ром Орестом Субтельним і д-ром Зеноном Куготом та представниками ГЕ ФКУ, мгр. Богданом Тарнавським і д-ром Андріаном Сливочиком.

Зустріч носила інформативний характер, де гарвардці (О. Субтельний і З. Кугот були Філадельфійці) поклали з присутніми новинами й планами, які мають зараз місце в Гарвардському університеті по відношенню до студій Українознавства на трьох українських катедрах, які і дослідницький та видавничий праці Українського Наукового Інституту.

За твердженням щоденника "Америка", ця зустріч цікава, позитивна й успішна. Нею керував професор місцевого Ля Саль каледжу, д-р М. Лабуняка, а її організаторами були студенти й представники місцевого ФКУ, Роман Процик і Максим Тарнавський. Вона відбулася в місцеві УСО "Трибул", дня 12 квітня, ц.р. Представники ГЕ ФКУ пп. Тарнавський і Сливочик, подавали в стислій формі розвиток дальшої праці ФКУ, а зокрема про розбудову УНІГУ, на який потрібно до кінця цього року (точніше 22 січня 1977) зібрати додаткових один мільйон і чотириста тисяч доларів, щоб скласти найкращі основи для нормальної, плідної та будуючої наукової праці.

Прийом доповнювали цю інформативну зустріч, виставка найновіших видань УНІГУ ("Рецензії", "Мінути", та інші), які і наукові праці (Гарвардського Українського Наукового Центру) студентів (дисертації). Навіть запрошення, виконане по містечку з портретом проф. М. Грушевського (деревоїт молодого українця з Філадельфії Андрія Мадар) та гарвардським "BE-PI-TAC", говорили мовою академічного рівня.

З НАШОЮ УВАГОЮ ДО ВАС...

Головна Екзекутива Фонду Катедр Українознавства (ГЕ ФКУ) розпочинає із сьогоднішнім днем видавання періодичних сторінок п. н. УКРАЇНСЬКИЙ ГАРВАРД, що будуть публікуватися при щоденнику "Свобода", як платна власність ФКУ.

Завданням нашої сторінки буде безпосередня інформація та зв'язок, що ітмуть від ГЕ ФКУ та Українського Наукового Інституту Гарвардського університету (УНІГУ) до Українських Громадян поселених у вільному світі, а зокрема ту, в Америці й Канаді.

Бажаємо, щоб Українська Громада знала та була в курсі всіх справ, які знайшли своє фактичне примінення в Гарвардському університеті, чи з кожним новим днем там плануються, розвиваються і реалізуються на користь й славу Української Вільної Науки, а тим же встановлюють реальні нові шляхи для кращого Українського Завтра.

Хочемо, щоб свідомі й вільна Українська Людина, що вчасно зуміла скопити сент потреби встановлення Українського Наукового Центру в Гарвардському університеті, складаючи на це поеважний свій гроші, — була близько пов'язана із тамошніми живими процесами, йшла разом з ними вперед, вповні їх розуміла та оцінювала, а найважливіше, БУЛА ПЕВНА за якостеву їхню цінність, ріст і напрям.

Наші спільно-дружні зусилля, національна солідарність, шире взаємодія, пошана один до одного, а тоді чиста віра в нашу Правду, в наш нескорений і вічно-живучий Народ, скоріше, чи пізніше приведуть-нас до нашої "Обічної Землі". Це станеться напевно! Але в нашій випадку не буде тут чуда. Буде праця! Праця над собою і над другим. Чи зуміємо це все належно розпрацювати і поставити, залежатиме лише від нас самих, від нашого інтелігентного підходу та його виконання, а Український, Науковий Інститут, три японі вивінені катедри українознавства в Гарвардському університеті, будуть слугити нашої великій мрії.

Випускаючи нашу сторінку "Український Гарвард" в світ, сподіємося створити її певною позитивний вклад в нашої організованій українській спільноті, який і висловлюємо нашу дружню та щирю пошану.

РЕДАКЦІЯ "Українського Гарварду"

РЕДАКЦІЯ "УКРАЇНСЬКОГО ГАРВАРДУ"

Відповідальний редактор: Роман Шрамків

Редакційна колегія:

Галина Дува
Едвард Касанець
Чуліна ПасичникПетро Палюх
Каміля Смордовська
Люба Мазяр, мистец. кер.

Людмила Волянська

УНІКАЛЬНА
МОЛОДА ДУМКА

2

Початки відносно „Молодої Думки“ були незвичні. На оголошення в пресі про відновлення дитячого хору прийшло всього двоє (!) дітей, щоб незабаром з'ясувалося, що „сто п'ятдесяті!“. Промовляють вони під сучасну пору в напрямі числа 200, — такий їх амбітний план. І якщо „супротивні вітри“, які все хочуть змитати з поверхні, як щось не по-їхньому, не зруйнують цього гарного і корисного діла, то „Молода Думка“ osiągne свою ціль і буде окрасою всіх наших країнських імпрез-концертів ще довгі роки.

Перші роки по третьому відновленні „М. Д.“ нею з успіхом керувала Яра Кекіш. Півтора роки тому батуту перебрав Семен Комірний. Це сталося восени 1974-го року. До хору належать діти у віці від 5-ти до 14-15-ти років. Потреба в цих старших дітях особливо велика, бо, — каже диригент, — що без старших дуже важко малим триматися в тоні („наш хор не співає унісоном, як це звичає в американців, а співає на два, три і навіть чотири голоси“); і він гаряче апелує до батьків, щоб підтримували дітей в любові до пісні і не давали їм знеохочуватися, якщо під впливом товаришів, які не співають, дитина висловить небажання, „тримати час“ на пробах. Такі хвилини знеохоти бувають, проте, якщо не потурати першим забаганкам, дитина згодом пізнає і полюбить до тієї міри співу, що буде вільно жити батькам за „раз добром надите серце“ — „добром і пісню найкращою в світі — українською!“

Поруч головному ядру „Молодої Думки“ почали творитися пі філії, про що вже згадувалося. Всі філії вивчають однакові пісенний репертуар і, будучи автономними, виступають також окремо на місцевих імпрезах. Всі вони мають своїх місцевих і також висококваліфікованих диригентів. Але на великих репрезентативних виступах вони об'єднують свої співочі сили під керівництвом головного диригента С. Комірнього. Це стосується в першу чергу великих річних концертів, як цей, що відбувається вже шість неспілі 23-го травня в „Тавн Голлі“ у Нью-Йорку, фестивалі та поважних патріотичних річниц.

Користи від таких філій „М. Д.“ не можна переоцінити: це і поширення пісні у все більші терени, і нагода для молодих адептів диригентури вправляти своє вміння спочатку на менших, а згодом на більших хоровах групах, і почуття єдності з матірною ньюоркською „Думкою“ — почуття, що вони належать до великої української співочої спільноти.

Кількість членів „М. Д.“ постійно, отже, зростає, але з ростом всеж відходять ті молоді люди, які досягають такого межового віку, коли вони стають завісними для „Молодої“, але все ще заміняли для старої „Думки“. На погляд п. Біляка, шкільний відхід таких дітей від співу не корисний. Тому він виношує в своїй серії замір створити „Юнацьку Думку“, щоб, власне, була проміжною поміж обома. І коли, наприклад, хлопці-хористи через мутацію голосу так змушені на якийсь час перестати співати, то дівчатка можуть з великою користю для себе продовжувати співати й далі. Маючи це на думці навіть перед утворенням „Юнацької Думки“ вже існують і в Україні виступають квартали і квінети, складені з талановитих і самостійних дітей у Йонкерсі і Квінсі. Такі менші ансамблі, — інформують С. Комірний, — надзвичайно корисні, бо розвивають самостійний спів дитини, притягають молоді музикою легших форм і дають виконавцям почуття певності, віддають пісню і для сольових виступів, і самозрозуміло, що малий, легко-рухливий ансамбль часто може виступати самостійно, бо попит на них у громадстві великий.

Тут треба підкреслити, що мистецький керівник до всіх його корисних прикмет додає ще й знання учителя співу і з успіхом навчає сольові співу бажаючих підлітків. Він дає лекції гри на акордеоні також — річ, яка згадала сон з очей одного нашого редактора, який побажав у тому факті вже не „червоного оселедця“, а таки справжню „кармазінову акулу“... „як мене, через сміх і слізи“, інформують Опікун „Молодої Думки“.

Проекти невичерпного Опікуна включають і неортодоксальні для нас зустрічі Управи хору з українською пресою і радіо. Він розпочав їх два роки тому (точніше: півтора), восени року 1974-го. Друга пресова конференція відбувалася в листопаді 1975 р. і включала вже представників нашого духовенства і організованого жіноцтва. Обидві прес-конференції пожабували зацікавлення хором у нашій громадстві і збільшили кількість прихильних голосів у пресі, бо, познайомившись як слід з конструктивними, наскрізь корисними і талановитими працями всіх відносних осіб і дівчати, хіба ж можна критикувати їх, коли їх заслужено треба подивлятися.

Ці конференції дали нагоду ближче приглянутися новому диригенту, котрий, тому що він „не з нашого села“ має не раз прикрити з деякими нашими „хустками“. Побачивши його зблизка і послушавши його розумної мови, переконувача, що ця молода людина (яому 28 років) вміє і хоче зробити добро нашій дівчоті і заслугове на нашу повну підтримку в даний час і на майбутнє, бо добро української культури справді лежить йому на серці. У своєму зверненні до преси Семен Комірний сказав гарні слова. Це було майже сповідь-благання. Його особливу журить безсердечна критика виступів дітей несумлінними доповідачами, які в той спосіб травмують дітей і всю працю з ними. І наважилося щось підбадьорюючи, захоплюючи впромени сонця в личка і очі дітей — вони біжать до нього з щасливими обличчями, показуючи і гарну світліну в газеті і гарну рецензію. Але для тих несправжніх, що з тієї чи іншої причини такі муть когось і щось судити, він каже: „...не пробуйте йти критикувати дітей. Ви можете собі дозволити критикувати когось, хто стоїть на своїх ногах, хто пройшов якийсь шлях і має якусь практику і не боїться. Коротко кажучи: когось досвідченого... Скажімо, мене“... Це великодушний захлик, і всі, що бажають, можуть гострити олівці і дати волю своїй „уяві“. „Горять кисті горючі“.

Кип'яті кисті кипучі, блищать ножи булатні — Хотять козла зарізати! — приречуться в казці давній слов'янській... Але чи є за що критикувати? Для відповідей на це питання переговорюю з хористами, з людьми, що стоять близько „Молодої Думки“ і „Думки“, перечитую знову рецензії багатьох-багатьох знайомих нашого хорова мистецтва, — всі, як один, підкреслюють надзвичайні якості диригента Семена Комірнього: „на всьому цьому організаційному масштабі одну з найважливіших ролей відіграє нова людина на нашому заоканському обрії, а саме — диригент „Молодої Думки“ Семен Комірний“, — пише один з них. І він же знову: „Це було щось свіже, цікаве і корисне“.

„Пробуджується придале на будням любов до музичного і хорова мистецтва“, — каже інший. „Атракційно концерту така був виступ хору „Молода Думка“, який останній виріс вже у велику мистецьку одиницю з енергійним і фаховим диригентом Семеном Комірним у провіді“, — каже третій, зазначаючи, що на тому концерті брало участь 268, отже і інших учасників.

„Це дуже гарно з боку св. Миколая, що він так любить хор „Молоду Думку“ в Нью-Йорку... що прийшов до неї не з порожніми руками, а приніс дорогий, співочий дівчоті прекрасний, просто вимірний дарунок — нового диригента, котрого „Молода Думка“ так полюбляла, а „старі“ і поговтіли. Мабути, наші думкарі... за 25 років служіння Богові, Україні й еміграції рідною пісню записали на високостях, якщо св. Миколай знайшов для них диригента кваліфікованого аж в Ужгороді, — Семен Комірний — викладач диригентури, теорії музики і співу...“ — так пише наш відомий фельетоніст Ікер.

„Диригент з Божої ласки“, — погоджується ще один, — „новий, талановитий, молодий і повний запалу й енергії“.

Сам маестро Комірний не лишається в борю перед думками і Опікуном. Співпраця між ними і одностайність така, що можна задригати. І це не штучне компліментування за чужою, а глибоке переконання про взаємну цінність людини і професіоналіста. У своєму вже згаданому „Слові до преси“ маестро Комірний підкреслює незаступну цінність для

„М. Д.“ пана Богдана Біляка, клучучи батьків хористів шинувати по заслугі труд Опікуна, бо його ніхто не заступить. „Бо де є ще такий імпресаріо!“ З великим признанням висловлюється С. Комірний і про наших талановитих дітей та підкреслює, як з ними легко працювати. Причиною цього відрадного явища є те, що понад 65 відсотків дітей вивчають музику (інструменти: фортепіано, бандура, мандоліна, гітара, — це за кількістю учнів, — а далі слідує скрипка, акордеон і орган). Він відмічує, спираючись на порівняння з Україною, що діти тут співають краще, бо щасливі, вільні, радісні: „Українська пісня звучить тут так дивно, — признається він, — настільки радісно іноді співають діти, так їм приємно, що я Вам скажу, що в мене від того велика, велика радість і велика гордість“. При нагоді він згадує хори в Україні, якими з любов'ю керував, проте цей хор для нього „є чомусь дорожчий, спеціальний“.

„Любов до дітей, увага до їхнього світу фантазій і великий оптимізм при праці, — пише це один кваліфікований рецензент, — посідає Комірний. Своєю ентузіазмом, мимкою і взагалі сильним контактом із хором він захоплює ширшу увагу дітей та веде їх, радіх, у музику...“

Для Комірнього, порівнюючи такі знову з хором на Україні, „Молода Думка“ витримують конкуренцію і виходить переможно з того уявного змагання, а це висока похвала власного вчителя для наших наймолодших співаків. Заслухавшись спочатку, а потім зачитавшись у хроніку життя цього унікального музичного колективу, починаєш себе майже захищати до його „опікунів“. „Він бажає передати до нас? — питає п. Богдан, — милости просим, у нас праці вистачить для всіх“, — і він у підсумку торкається й інших питань, хоч уже не таких „принципальних“, як мистецька праця, зате не менш важливі. Це справи — господарські, фінансові. Домівку для проб вони мають в Народному Домі, і мають заповнення від Управління УНД, що буде місце для проб завжди. Очевидно, „Думка“ платить рент.

Прибутки хору невеликі, бо членські внески для дітей на рік становлять всього 5 дол. (Зробивши пірауну, виходить, що одна проба-лекція коштує для малих хористів...13 центів). Але адлячисто наповнюється серце за дари меценатів, за добровільні дати на потреби „Молодої Думки“, особливо ж я тому, що до них за пожертвами не зверталися по-киш, намагаючись дати собі якусь раду. Серед інших пожертв виризняються справжній „княжий дар“ — п'ять бандур, подарованих „Молодої Думки“ п-вом Шумейками, і 500 дол.

Про все докладно звітує п. Богдан в тому ж таки „Бюлетені“, якого є і редактором. Ця публікація виходить щомісяця тиражем 250 примірників, досі вона розсилалася членам хору й батькам, але від останньої пресої конференції регулярно „Бюлетень“ дістає також преса.

Майбутні плани очевидно також дискусують. Очевидно завдання утримати і розбудувати „М. Д.“ для цього страшенно багато робиться щими кількома людьми, які справляють не знають спочинку. Батьки реагують дуже позитивно, — це ті, що їх діти вже охопили хором; але для розбудови потрібні нові також, ті, що мають дітей у молодолульському віці. Іх треба притягнути до хору. Це можна зробити на індивідуальній базі, пояснюючи, заховаючи, обіцяючи. Але є спосіб ширший — українська періодика, яка, вчасно і добре інформуючи про що надзвичайно корисну для дітей і взагалі громадстві, поширює добру славу про „Молоду Думку“ і викликає бажання не в одного обізнаного із хором батька і матері послати до співу і свою дитину.

Ось стається особливе і справжнє щось, стається перший раз, — це платівка „Молодої Думки“, підсумок п'ятирічної праці, — прегарний сам по собі осяг і перша весняна шість „ластівка“. Тут — вони всі і все краще з їх репертуару. Вони горді зі свого успіху і кажуть, що і сьогодні, а особливо за багато-багато років, вони слухатимуть себе з почуттям добрим, — „ми бо не дарували“. Слухаючи і дивлячись на них, розумієш, чому для Шевченка діти були „великою Божою благодаттю“. Як було згадано, репертуар містить 30 пісень; „Молода Думка“ вивчала і дитячі опери: „Козу-Дерезу“ Миколи Лисенка, „Лисичку, Котика і Півника“ Кирила Стенка. В самому тільки остан-

Нью-Йорк (В. Т-ець). — Напередодні Ювілейного концерту хору „Думка“, який відбудеться в неділю, 23-го травня, в Тавн Голлі, Нью-Йорк, готується познайомити громадстві з теперішнім диригентом хору, хоча Семен Комірний вже з великим успіхом диригував дорослою „Думкою“ на кількох імпрезах, а „Молода Думка“ під його рукою відбула вже кілька успішних самостійних концертів і недавно навіть награла власну платівку.

Семен Комірний народився 27 років тому в Ясініно на Закарпатті. Музичну освіту здобув у Львові та Ужгороді. В Ужгороді закінчив Музичне училище з дипломом вчителя диригентури теорії музики та співу. В Україні диригував різними хорами, в тому хором викладачів Ужгородського університету, а рівнож кілька років диригував дитячим хором. В 1974-му році перебрав дири-

Семен Комірний

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2-й)

би, щоб вона не побачила денного світла.

Українська історіографія здобула два важливі історичні документи, які вносять причини наших невдач.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

Цей цікаво редагований журнал виходить неперіодично, та при кінці минулого року вийшло вже 15-те

число. Це мають бути „сторінки зв'язку буйних громадян Стрийщини“, до якої зараховують такі сусідні міста й місця: Долину, Болевих, Сколе, Стрий, Жидачів, Журавно і Миколаїв н/Дн.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений численними ілюстраціями, — який дійсно „в'яже“ колишніх мешканців Стрийської округи в одну сім'ю, дарма, що вони розкидані по світі. Стрийці вважали „Квітучі береги“ своєю „розрадою й потіхою“.

На 100 сторінках вміщений багатозначний матеріал спогадів про давніші й новіші часи, прикрашений чис

Святкування „Масляниці” в Чикаго

Життя українців тісно пов'язане з традиціями як церковного, так і світського характеру. Одним з примхливих народних звичаїв є святкування т. зв. „Масляниці”.

Це останній тиждень перед великим постом, який проводиться на різних товариських верхах та жартах, а споживається тоді обов'язково традиційні млинці, начинені капустою чи барбарисом. При цьому варто звернути увагу, що такі млинці більше споживаються у західних областях України, а на центральних землях — вареники в маслі, а рідше млинці, бо млинці більше асоціюються в Росії, звідки і походить назва „Млинці”.

Знаючи традиційність нашого народу, зовсім не дивно, що стараннями Сестричтва Покрови Пресвятої Богородиці, яке діє при парафії св. Володимира в Ольги в Чикаго, зорганізовано такий традиційний „Маслянич”, чи не першій такого роду на терені нашого міста.

І так, у неділю 7-го березня п. р. ми зібралися в просторі залу св. Володимира в Ольги. Численні гості вже зайняли місця за круглими столиками, очікуючи початку мистецької програми. Залю прикрашено гігантськими вінками з пишних роменів, маків та волошок.

Точно о год. 5-й по полудні почалася програма. До мікрофону підійшла голова Сестричтва п-ї Казанської. Привітавши гостей, яких було понад дві сотні, вона переклала ведення імпрези О. Гарасовській.

Заповідка зліснувала шлях молоді людини-українки, яка вступає у бурхливий світ внутрішнього бунту, боротьби, шукань та світ мрії.

Вміжчасі відкрилася куртина та на сцену вийшов ряд дівчаток із Садка Казок, що його провадить 29-й Відділ СУА в Чикаго. Ці дівчатка виконали танок „Раз-два-три”.

О. Гарасовська, заповнивши наступну точку, розповіла про шкільні роки підлітків та їхні перші невinni залицяння. Незабаром на сцену вийшли „школярки”, зодягнені у зелені спіднички та білі блузки, а їхня „учителька” Роксолана Дика, попросивши їх сісти за „шкільні лавки”, почала „лекцію”.

На запити „учительки”, що саме починається на окремі букви абетки, дівчатка вимовляли прізвища більше діяльних при парафії осіб. Публіка сприймала це вибухами сміху та ясними оплесками. Звісно, що на „х” починається магічне слово хлопці, тож на сцену вийшли гордо хлопці „учні” з книжками під пахвою. Закружляли пари у безжурному танці... Точку що виконували члени Театральної Студії молоді, яка існує при парафії св. Володимира в Ольги, що її провадить мистецький керівник Любо Цепинський та його дружина Лілія.

Відтак виступило жіноче тріо „Незабудки” в складі: М. Костелини, В. Суріжко та А. Савин, яке діє під мистецьким керівництвом п-ї М. Плещеви. Акомпанювала на фортеп'яні п-а Н. Савин. Відтак заповідка впровадила слухачів у сентиментальні настрої описом шляху молоді людини, яка, переходячи через дитячий садок, безтурботно шкільні роки, вступає у бурхливий молодечий період. І тут на сцені з'явилися ніжні постаті детанток з ескортами, учнями початкових класів Шкільного Українства, які з джентельменським уклоном вручали своїм панночкам червону рожу. Детантки: Фурович, Білинська, Крайка, Пилешка, Віхнок, Дика, Андрушко, Юсько, Філер, Веріміська, Вітковська, Тичина, Григорчук, Попель, Яхторевич та Дахнівська.

Знову виступило тріо „Незабудки”, а після молоді з Театральної Студії виконала в'язанку модерних танків.

Під час перерви члени Сестричтва частували гостей традиційними млинцями, які готувалися подавати лише на „Маслянич”. Не обійшлося без пахучої кави та смачних пампушок та хрустів.

За перекською продовжувалася мистецька частина. Публіка прослухала фортеп'янове солю у виконанні панни Н. Савин, як теж почула декілька народних пісень у виконанні тріо „Незабудки”.

На закінчення цієї примисної парафійської імпрези „Маслянич” присутні під проводом о. крил. М. Бутринського проспівали в'язанку народних пісень.

Катерина Домашевська

Телевізійна станція у Чикаго фільмувала виставку Анатолія Коломийця

Чикаго. (Жорж Василенко). — У галерії „Леві” у Чикаго, від 30-го квітня по 2-го травня, понад 300 людей відвідало образотворчу виставку Анатолія Коломийця.

Дарія Маркус відкриває виставку. Простим, але оригінальним способом відбулося відкриття. Д. Маркус разом із глядачами, обійшла експонати висловлюючи свою думку про майже кожен твір.

Під час відкриття чикагська едукативна телевізійна станція (Канал 11), 25 кв. фільмувала 85 картин і глядачів. Це фільмування буде висвітлено у жовтні, у рамках програми 200-ліття Америки під назвою „Життя в Чикаго”. Пані Маркус у своїх спостереженнях якраз висвітлювала шукання мистецтва минулого нашої історії. Такий спосіб відкриття виставки є бажаним для загального добра глядача.

Пані Маркус назвала декілька компонентів, які вимірюють мистецьку вартість, а саме: композиція, колір, форма, динаміка, особистість і настрої. Найбільше звернуло увагу на акцентування форми і кольору.

У формі А. Коломийця споріднені зі своїми пра-

Анатолій Коломийця

прапоселенцями скитської України. Своєю кольоритністю він увійшов у живий світ гнідо-охрової й золоті культури скитів.

Фільмувач із телевізійної станції Дан Кнокс пообіцяв ближче знайомство із мистецтвом Коломийцем. Він і його співробітник закупили 4 картини.

Виставка А. Коломийця відбулася з надзвичайною великою кількістю експонатів. Цього разу переконало доказано, що Коломийця вибрав шлях, який дозволяє на широкі розмахі, бо мистецтво скитської спадщини перевернуло астенів й інкас, якими світ так захоплюється.

ПРО МАЛІЙ ІНЦИДЕНТ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

жити з Єгипту товарів на загальну суму 196 мільйонів єгипетських фунтів, а Єгипет дістав з СРСР товарів на суму 125 мільйонів єгипетських фунтів. Ці 71 мільйонів єгипетських фунтів слугували єгипетському догучу.

А на кінець цієї кореспонденції коментар: „Єгипет з його слабкою економікою не міг собі дозволити на те, щоб спровокувати росіян до повного зрівняння зв'язків”.

І правда. Стан економіки важкий. Та головним поштовхом до піднесення „оливної гілки” був такий конфлікт з Ізраїлем. От „Нюзвік” з нагоди рішення уряду ЗСА продати Єгиптові шість С130 транспортних літаків висловлює літків писав, що „тринадцять американських жидівських провідників” прибули до Білого Дому і „висловили побоювання, що та продаж символізує початок ближчих зв'язків між Єгиптом і З'єднаннями Штатів: зв'язків, які могли б загрожувати безпеці Ізраїлю”.

Конфлікт з Ізраїлем. Розуміється, Москва його не створила. Від повстання із спеціальних обставин Близького Сходу. Та без втручання Москви дуже правдоподібно цей конфлікт був би вже покладений. І так, як на

Близькому Сході, Москва використовувала, використовувати кожний локальний конфлікт у кожній закутній світу. Згадайте хоча б пари: Індія — Пакистан, Сомалі — Етіопія, країни чорної Африки — Родезія і Південна Африканська Республіка. А зараз Москва розпалює конфлікт між магометанами і християнами Лебанону в надії, що тут вона буде мати другу Анголу. Тут бо розпалює „Південної Африканської Республіки” мав би відіграти Ізраїль, ролю „кубіців” — з'єднання радикальних палестинців, ролю некоммуністичних ангольців — християн.

„Діти і панути”. Виглядає, що Москва добре опанувала техніку отієї загальної мови, маючи старинних римлян і зробила з неї для себе мову зброю. Народи ж світу, усвідомивши тверду реальність загрозливого московського імперіалізму у наш дні, мусять навчитися панувати над своїми різними локальними конфліктами і в той спосіб вибити цю зброю із рук Москви. А це стосується і тих народів, які зараз є у різних стадіях московського поневолення.

ПОДЯКА

64-й ВІДДІЛ СУА в НЮ ПОРКУ
СКЛАДАЄ ЦІУРУ ПОДЯКУ

ПАНСТВУ МАРІ І ЮЛІЯНОВІ БАЧИНСЬКИМ

власникам м'ясири при Другій Авеню в Нью-Йорку, за безкоштовне доставлення луждних виробів на наше Свячене. За цей щедрий дар перекладаємо цією дорогою сердечне Спасибі!

УПРАВА 64-го ВІДДІЛУ СУА

ГОЛОВНА УПРАВА ТОВАРИСТВА КОЛИШНІХ
ВОЯКІВ УПА ім. ген.-хор. РОМАНА ШУХЕВИЧА —
ТАРАСА ЧУПРИНКИ в ЗСА

XVI-ий З'їзд ТОВАРИСТВА

відбудеться
в днях 5 і 6 червня 1976 року
в ЗАЛІХ ЦЕРКВИ СВ. МОСФАТА

при 5720 Street P.A. ПАРМА, Огайо
З програми З'їзду: реставрація Делегатів від 9-10 год., початок ділових нарад год. 10-та, звіти Керівних Органів ГУ, програмова доповідь інж. С. ГОЛЯША, вибір Керівних Органів ГУ

Бенкет
в СУБОТУ, 5-го ЧЕРВНЯ, о год. 7-й веч.
в програмі якого прийняті та мистецька частина.
О год. 10:00 веч. —

Забави
До участі у З'їзді запрошуються Друзі — колишні
Вояки УПА, а Українське Громадянство до дружньої
зустрічі з Вояцтвом на Бенкеті.

POEMS WANTED

The NEW JERSEY SOCIETY OF POETS
is compiling a book of poems.
If you have written a poem and would like
our selection committee to consider it for
publication, send your poem and a self-
addressed stamped envelope to:

NEW JERSEY SOCIETY OF POETS

71 Paterson Street

New Brunswick, N.J. 08901

РОЗВАЛ РОСІЙСЬКОЇ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

дника ВАКЛ, який був першим ген. секретарем Ліги, промовив-гостем — конгресменом з ЗСА Джоном М. Мерфі, посла Сабіта Османа Авці, 6. спікера турецького парламенту, сенатора Альваро Гомеза Гуртадо з Колумбії, сенатора Казіма Гелеса з Туреччини, члена Екзекутивної партії справедливості, яка є тепер при владі, одинадцятьох членів Екзекутивної ВАКЛ, д-р Ган Лі-ю, Китай, Осамі Кубокі, Японія, Натан Росс, Ліберія, проф. Раймундо Герреро, Мехіко, генерал А. С. Сантос, кол. міністер оборони, Філіппіни, Ярослав Стецько, Україна, (АБН), кол. прем'єр-міністер, генерал Прафан Куляпичітр, Тайланд, проф. Роджер Пірсон, ЗСА, проф. Рафаель Родрігес, Мехіко, ген. секретар Латинської Американської Антимоуністичної Конфедерації, сен. д-р Феті Тевеоглу, Туреччина, ген. секретар Близько-Східної Ради Солідарності, Педро Пауль Гомез, Бразилія, голова ВАЯКЛ.

ВАЯКЛ має п'ять регіональних організацій і дві регіональні репрезентації (вільна Європа і Африка). Це є АПАКЛ, КАЛ (Латинсько-американська Антимоуністична Конфедерація), МЕСК (Близько-східна Рада Солідарності), НАРВАКЛ (Північно-американська Регіональна ВАКЛ) — організація, АБН — Антибольшевицький Блок Народів. Одною з найважливіших була українська делегація — всім членам: Ярослав Стецько, Слава Стецько, проф. Степан Галамай, д-р Роман Мала-шук (ЛВУ), інж. В. Безхлібник (ЛВУ), Андрій Соколик (ОУЧСУ), Ярослав Свояк (молдо), проф. Лев Добрянський, як оосератор від УКА; хорватська делегація — три члени (голова — д-р А. Боніфачі), від Болгарії — Ол. Олександрі, Болгарія — д-р К. Дреннікофф, естонська — А. Горм. АБН — делегація очолювана — Ярослав Стецько, голова Проводу ОУН і АБН, Голова Українського Державного Ізв'язування 1941, член Екзекутивної ВАКЛ; делегати від України очолював — проф. Ст. Галамай.

Конференція відкрила президент ВАКЛ — д-р Барбіс, який передав агенду на волебраному на Раді ВАКЛ президентів ВАКЛ, д-р Бен С. Лібмоб, Корея; після цього промовляли прем'єр-міністер Кореї, д-р Чой Кун-га, почесний голова Ку Ченг-канг, конгресмен Джон М. Морфі.

Післяполудневу сесію відкрив промовою гостя промовця, кол. спікера турецького парламенту, посла Сабіта Османа Авці. Далі звіт доповіді складав ген. секретар ВАКЛ проф. д-р Бу С. Сеунг, Корея, і регіональні звіт доповіді складали від Африки — д-р Натан С. Росс, окремо промовляв міністер С. Могалс з Лесото, від Латинської Америки: проф. Р. Родрігес, вільна Європа: П. Ванкерковен, Північна Америка — проф. Р. Пірсон, АБН — Ярослав Стецько, відчитав звіт доповіді білоруський делегат Александер О. лекнік, від Близького Сходу — сен. д-р Феті Тевеоглу, від ВАКЛ — д-р Хозе А. де Обальді. Промовляв також проф. Хозе Ма Гернандес, постійний радник ВАКЛ Філіппіни.

Доповідь на тему „Криза комунізму за залізною завісою” мав Ярослав Стецько і вона була основою рішення Комісії ч. 1. — П. відчитав після, вступних заваг Ярослава Стецька, проф. Степан Галамай.

Промовляв як доповідач новий голова Ліги д-р Бен С. Лібмоб, сенатор з Колумбії, Альваро Гомез Гуртадо, як гість-доповідач; окрім цього на кожній Комісії були окремі доповіді до даної спеціальної теми Комісії. Комісії схвалювали, після розгляду, також пляни акції ВАКЛ і АПАКЛ. Пленарні сесії їх одобрювали, як також резолюції і спільний фінальний комунікат ВАКЛ і АПАКЛ.

Пленарну сесію АПАКЛ відкрив промовою Осамі Кубокі, дотеперішній голова АПАКЛ, а звіт доповіді про свої

Президент Франції прибув з візитою до ЗСА

Вашингтон. — У понеділок, 17-го травня, сюди прибув з офіційною візитом французький президент Жорж Жіскар д'Естен, щоб відбутися наради з президентом Фордом і також вшанувати 200-річчя Американської Незалежності. Французький президент прибув на літаку Даллес контрверсійним літаком „Конкорд”, з опіт якого мають застереження американської організації збереження довкілля.

Президента Жіскара д'Естена та його жінку вітав з усіма почестями у Білому Домі президент Форд та інші високі урядовці ЗСА. Під час привітальної церемонії та описі на формальному бенкеті обидва Президенти наголошували історичні зв'язки Франції й Америки, акцентуючи на факт, що Франція була союзником ЗСА ще під час Американської Революції. Президент Форд зазначив, що вже протягом двох століть обидві країни визначаються своєю посвятою ідеалам демократії, свободи та прав людини. Президент Жіскар д'Естен підкреслює, що Франція, яка допомагала Америці здобути

незалежність, не забуває, що ЗСА під час двох Світових воєн захищали самостійність Франції. Хоча між Францією та ЗСА часами доходило до непорозуміння, то Франція залишилася вірним союзником Америки — заявив французький президент.

Це перший раз, що французький президент відвідує ЗСА від візиту президента Жоржа Помпіду в 1970-му році, коли проти нього демонструвало багато американських громадян з уваги на його про-арабську політику.

У понеділок, 17-го травня, президент Жіскар д'Естен і Форд відбули нараду. Під час якої обговорювали справу детанту між Сходом і Заходом, ситуацію на Близькому Сході, зв'язки між індустріальними та економічно недоврозвиненими країнами, світову економічну рецесію, скріплення зв'язків між ЗСА та європейськими союзниками. Хоча не подано подробиць цієї наради, то обидві сторони заявили, що між ЗСА та Францією вже не існують серйозні непорозуміння.

Того самого дня французький президент відвідав Національний цвинтар в Арлінгтоні, де поклали квіти на могилу президента Джона Ф. Кеннеді. Він також одержав ключі до Вашингтону, Д. К., і став почесним членом Товариства Сінсініті, яке складається з нащадків французів, які боролися в Американській Революції.

Президент Жіскар д'Естен говорив про історичні та теперішні добрі зв'язки між ЗСА і Францією також у вівторок, 18-го травня, на спільній сесії обох Палат Конгресу ЗСА та на полуденку, зорганізованому державним секретарем Генрі Кіссінджером. Французький президент також заявив, що ЗСА повинні мати довіря до своїх європейських союзників, бо вони мають довіря до Америки. Він натякнув, що Вашингтон занадто турбується можливістю, що комуністи вийдуть до урядів Італії та Франції. Заявляючи, що Франція останеться вірним союзником ЗСА в НАТО, Жіскар д'Естен ще одне додав, що продовжувати політику детанту з комуністичним блоком, але „з відкритими очима”.

У середу, 19-го травня, президент Жіскар д'Естен і його жінка відвідали Йорктан, Вірджінія, та Філадельфію, Па. де французький президент наголошував, що в факт, що Франція була першим союзником Америки під час змагань ЗСА за незалежність від Британії. У Йорктані, де французькі військові частини допомагали Джорджу Вашингтону в перемогти британців у 1781-му році, що довело до закінчення війни, президент Жіскар д'Естен сказав, що та битва вказує, що ЗСА і Франція тоді могли співпрацювати для свободи і можуть це робити сьогодні.

Корейська делегація влаштувала також показ народної тисячолітньої корейської культури. Місто було прикрашене транспарантами з привітаннями делегатів ВАКЛ-АПАКЛ і антикомуністичними гаслами.

Треба підкреслити, що зрозуміння серед народів вільного світу проблеми визволення поневолених націй і необхідності розвалу російської імперії на національні суверенні держави зростає. Політика детанту — гостро засуджена, а вимога політичного визволення стає чимраз гострішою. Бій іде і концепції — національного принципу організації світу проти імперіалізму, — охоплює все ширші круги вільних народів. Ідея визвольного націоналізму — стає панівною у світі.

Українська делегація під проводом Ярослава Стецька переклала після Конференції, затримавшись ще декілька днів в Кореї, обговорення справ України з новим президентом ВАКЛ д-ром Бен С. Лібмом, кол. міністром закордонних справ Кореї і близьким співробітником през. Сігман Рі, як також мала основну розмову з ген. секретарем ВАКЛ проф. Бу.

Д-р Роман Малашук, голова УСРВ, інж. В. Безхлібник, голова ЛВУ, Андрій Соколик, секретар ОУЧСУ, і Ярослав Свояк, голова Студентської Громади в Австралії, відвідали вперше вільний Китай з іншими делегатами на запрошення китайської делегації. Проф. Л. Добрянський черговий раз теж відвідав Тайвань.

Корейська делегація влаштувала також показ народної тисячолітньої корейської культури. Місто було прикрашене транспарантами з привітаннями делегатів ВАКЛ-АПАКЛ і антикомуністичними гаслами.

Треба підкреслити, що зрозуміння серед народів вільного світу проблеми визволення поневолених націй і необхідності розвалу російської імперії на національні суверенні держави зростає. Політика детанту — гостро засуджена, а вимога політичного визволення стає чимраз гострішою. Бій іде і концепції — національного принципу організації світу проти імперіалізму, — охоплює все ширші круги вільних народів. Ідея визвольного націоналізму — стає панівною у світі.

Українські й інші делегати поневолених і вільних країн відвідали небезпечну демілітаризовану зону поміж північною і південною Кореєю, де вільні корейці відкрили два тунелі в горах, якими комуністи планували напад на південну Корею. Одним тунелем можна пересте тисячі вояків протягом однієї ночі. Таких тунелів — здогадуються — має бути де-сять... Важко відмітити, що турецький делегат сен. Ф. Тевеоглу промовляв резолюцію про 200-річчя Американської Революції, підкреслюючи, що вона, у протиставленні до російської контрреволюції, була антиімперіальною і принесла державну незалежність. Об'єднанням ЗСА є дати підтримку національно-державницьким змаганням поневолених російським імперіалізмом народів. На увагу заслуговує також звіт доповіді турецького делегата від ВАКЛ, як злочин послід д-р Ахмед Іззан Кірімлі, член Центрального Виконавчого Комітету партії справедливості, що з тепер при владі, Українські делегати поширили багато інформативної літератури про Україну, революційну ОУН, АБН, політ'язнів; білоруська, болгарська, хорватська, естонська делегації про свої

Замість квіти на могилу
бл. п. СТЕПАНІ з ЯВОРСЬКОХ КРИНИЦЬКОЇ
складасмо 25.00 доларів
на Український Гарпарт.
Любов і Ярослав ТАТОМІР

В ТРЕТЮ БОЛОЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА і ТЕСТЯ

бл. п. проф.

МИХАЙЛА КОВАЛЯ

буде відправлена

ЗАУПОКИНА СВАТА ЛІТУРГІЯ

в церкві Чесного Хреста

в АСТОРІ, Н. Й.

дня 29-го травня 1976 р.

о год. 8-й ранку.

Про молитви просять:

дружина — АННА

дочка — д-р АРЕТА з мужем

д-ром БОРИСОМ ВЕРНОМ

ПЛАСТ — ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Окружна Таборова Комісія „Новий Сокіл”

подає до відома, що

ПЛАСТОВІ ВИХОВНІ ТАБОРИ

д.м.

НОВАЧОК, НОВАКІВ, ЮНАЧОК і ЮНАКІВ

(для юнаків буде організований курс гри на бандурі)

на пл. Оселі „НОВИЙ СОКІЛ”, N. Collins, N.Y.

відбудуться

від 3 (субота) до 24 (субота) ЛІПНЯ 1976 р.

Зголошення просямо якнайскоріше прислати на адресу Референта Таборів пл. сен. Оксана Березинської, 402 Sweet Avenue, Buffalo, N.Y. 14211.

Оплата за три тижні виносить 135.00 дол. + 5.00 дол. адмін.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

та

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЗАПРОШУЮТЬ ГОСТЕЙ

ОГЛЯНУТИ

НОВОВІДКРИТИЙ ДІМ

при 203 Друга Авеню в НЮ ЙОРКУ

в НЕДІЛЮ, 23-го ТРАВНЯ 1976 РОКУ

в годинах 12-6 по пол.

ГОСТЯМ РАДІ.

Культурна Фундація

УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ

в співпраці зі

ШКОЛОЮ КОБЗАРСЬКОГО МИСТЕЦТВА

ім. К. МІСЕВИЧА в НЮ ЙОРКУ

влаштувають

на „Верховині” в Глен Спей

від 5 до 25 липня 1976 р.

СЕМІНАРИ УКРАЇНСЬКОГО

МИСТЕЦТВА І КУЛЬТУРИ

В ПРОГРАМІ:

• Курс гри на бандурі для початкуючих і вправлених.

• Школа мас на продаж чорнігівські бандури

Кіссінджер закликає до припинення „непорозуміння“ між Ізраїлем і ЗСА

Балтимор. — У неділю, 9-го травня, державний секретар Генрі Кіссінджер заявив у місцевій синагозі, що пора закінчити з „непорозумінням“, яке заіснувало між Ізраїлем і ЗСА, а приступити до дальших кроків полагодження конфлікту на Близькому Сході. Кіссінджер сказав, що хоча мирні переговори мусять продовжуватися, то Вашингтон здає собі справу, що Ізраїль ризикує багатомисливством, якщо б мусів знову погодитися на звільнення окупованої арабської території, а взаємину від арабів одержав би менш кон-

кретні політичні концесії. Однак, ЗСА розуміють потенційну небезпеку для Ізраїля — сказав Кіссінджер — і тому Вашингтон готовий далі давати Ізраїлеві економічну та військову допомогу. Заява Кіссінджера мала на меті заперечити твердження деяких критиків закордонної політики уряду президента Форда, зокрема заперечити заяви колишнього секретаря оборони Джеймса Шлесінджера та членів ізраїльського уряду, що ніби то уряд ЗСА робить надмірні натиски на Ізраїль, щоб погодитися на різні концесії арабам.

„Волошки“ виступлять із концертом у Філадельфії

Філадельфія. (В. Бандера) — Наша друга по величчю громада у ЗСА матиме нагоду побачитись естрадним виступом ансамблю „Волошки“. Останньою ця група вибидася своїми виступами на телебаченні і фестивалю, на конвенції університетів. Концерт має нагоду дати признание тим, що пропалують добре ім'я української спільноти.

Крім старої і молодшої групи „Волошок“, виступить „Чайка“ з Трентону — разом понад 50 танцюристів. Для передишки музичні точки виконають віртуоз-акордеоніст А. Вошенков і бандурист М. Бандера з Танео Шуст. Програма включає цікавий вибір жанрів: танки полтавські та гуцульські, ліричні та комічні, збірні та сольові, традиційні та стилізовані. Виконавці заблистять барвистими стрями — побачимо козаків з шаблями та гуцулів з топирями.

„Волошки“ прямують до професійного рівня під вмілим керівництвом Зої Граур-Корсун. Її хореографія пристосована до спроможності більшого ансамблю і балетної підготовки багатьох молодих танцюристів. Між солістами побачимо Луїзу Граур, Андрею Карабін, Віру Борис, Д. Весловського, Б.

Михайліва, В. Милинченка і П. Козака. Крім віртуозних танців „Гопак“ і „Коломийки“, репертуар включає ліричні „У вишневому садочку“ і „На вечірницях“ та жанрові „Як пішов наш Панас“ і „На дозвіллі“.

Українці почали переселятися у Пенсильванію якраз сто років тому. Діти сиротинця у Філадельфії виконували народні танці ще у 1910 році. Сьогодні діяльність таких місцевих одиниць, як „Волошки“ є вишнім та об'єднуючим чинником у житті громади великої метрополії. Їхній концерт має нагоду розв'язитись ширим родинам та запрошеним сусідам познайомитись з українським мистецтвом.

Репортер місцевої газети ствердив, що на виступі „Волошок“ американська публіка займатиме довшу годину наперед.

Віктор Корсун, адміністратор ансамблю, влучно сказав: „Ми хотіли б, щоб наша спільнота нас побачила, нами раділа і надалі доповняла наші ряди молоддю, яка гориться до рідного мистецтва“.

Концерт відбудеться у модерній аудиторії академії Василіяна на Факс Чейс у неділю 23-го травня о 4-й год. по полудні.

Вечірка на пошану д-р Марусі Бек

97-ий Відділ СУА ім. Марусі Бек вшанував свою патронку святковою вечіркою, що відбулася в неділю, 29-го лютого в залі Українського Народного Дому на Блек-Рауку в Боффало.

За святково прибраними столами зібралось поважне число не лише жінок — членкинь СУА, але й запрошених гостей — представників українських товариств і організацій, які оваційно привітали вхід до залу д-р Марусю Бек, а голова СУА, Роксолана Пікас, запросила її до почесного стола, і відкриваючи вечірку розказала про життєвий шлях Солєні-занти у громадському житті ЗСА, а зокрема для української спільноти. Вітаючи її, складала одночасно побажання з днем народження та вручила китицю троянд. Зібрані відповіли багатоглибким „Вітаємо“, дякуючи за привітання й побажання з днем народження, сказала жартуючи, що Союзняки її обманули, бо запросили її до Боффало з доповіддю, а як бачить, вітають її з днем народження, яке відзначає вона лише раз у чотирьох роках, бо народилася у переступному році, коли місяць лютий має 29 днів. Відтак вона вказала на ро-

лю жінки у суспільному житті, а зокрема у вихованні нашого молодого покоління, якому Союзняки повинні присвятити багато праці. Голова Від. СУА Р. Пікас вручила пані Марусі альбом, в якому є зібрані світлинки, що ілюструють працю і надбання Відділу СУА, який то альбом оформила образотворча мисткиня Оля Лавнін.

Мистецьку програму запропонував Микола Дейчаківський з Клівленду, який доїздить до Боффало вчити гри на бандурі. Він відіграв на бандурі одну пісню, а його учениці відіграли та відспівали ще декілька пісень. Від 49-го Відділу СУА привітала Солєнізанти Анна Макух, від Т-ва Прихильників УН-Ради п. Райнога, а Володимир Чопик, складаючи їй побажання підкреслив її працю на суспільній ниві.

З черги парох о. д-р П. Івахів провів молитву і по-благословив вечеру, приготувану Союзняками. Вечірка закінчилася молитвою, що її відспівали зібрані під проводом о. П. Греськова, парох Блек Раку.

По вечірці, Союзняки, окруживши дорогою гостю, ще довго гуторили з нею.

О. З.

Двотижневий семінар для диригентів

Культурна Комісія при Провінційній Раді КУК — Онтаріо, за порозумінням Ради Культури при СКВУ, та співпраці Мистецької Ради Торонтоńskiego Відділу КУК, запланувала перший в Онтаріо семінар українського хорного мистецтва, в тому й церковної музики, для диригентів та для зацікавлених студентів музики.

Цей сконденсований цілоденний курс диригентури дасть молодим музикантам фахові знання, а завансованим диригентам стане допоміжним фактором у їхній дотепершій практиці.

У програмі семінару, який триватиме від 4 - 16 липня ц.

р. практично переводити лекції на хоровому колективі, а на викладачів за-прошені найкращі фахівці Канади, Америки й Європи. Семінар відбудеться у чудовій відпочинковій околиці (30 миль від Торонто) у приміщенні дівочої академії в Анкастері.

Число учасників — обмежене до сорок осіб. Тому просимо голоситися до 25-го травня ц. р. на нижче подану адресу, де будуть подані детальні інформації. Ukrainian Canadian Committee 2395 Bloor Str. W. Toronto, Ont. M6S 1P6.

Комітет Українців Канади Відділ — Торонто

НАЦІОНАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

„здорові“ елементи всіх братніх країн“. У цій державі російський народ буде панувати...

Професор Феденко згадав теж західних сусідів України. Відомо, що відновлення р. 1918 Польська Річ Посполита не знайшла реальної шляхи для забезпечення своєї незалежності.

Польська агресія проти України від кінця 1918 р. зруйнувала українську армію, яка могла б бути найміцнішою обороною Польщі проти російського імперіалізму. Досі тільки поодинокі автори в Польщі й на еміграції розуміють фатальну помилку польських діячів 1918-1919 рр., що хотіли замиритися з Росією через розділ української території. На освічену демократичну частину української та польської еміграції падає відповідальне завдання: вияснити польсько-українську перспективу на будучість, щоб не повторились помилки минулого.

Це відноситься до меншої міри й до румунсько-українських взаємин. Треба пам'ятати, що в 1918-1919 рр. єдина Румунія ставилася прихильно до української державності. Однак поліка румунізації української людності в Васарабі та на Буковині залишилася серед українців гірким спомином.

Уряди Чехо - Словаччини між двома світовими війнами вирішили, що Російська імперія дасть допомогу чехам і словакам проти німецької загрози. Тому Празький уряд підтримував московське фальшиве на Закарпатті і гальмував розвиток національної свідомості серед української людності. Занежли режими диктатури принесеної з Москви, і особливо побачивши агресію „братніх армій“, що зруйнували процес демократизації 1968 року, чехи й словаки позбулися давніх ілюзій про мо-

жовського „оборонця слов'янських народів“. Однак, ще й досі у чехів і словаків живе мрія про поворот українського Закарпаття до Чехо - Словаччини. В Чехословаччій Національній Раді на еміграції є теж представник „подкарпатських русинів“...

У своїй доповіді проф. Феденко зазначив, що російський націоналізм на імперіалістичній основі та агресивність загрожують усім народам світу. Але не розширення імперії не приносить щастя й самому російському народові. Шкоду російському народові від завоювань царів розуміли самі визначні діячі російської культури. Поет М. Лермонтов (1814-1841) писав, „о імперська „слава, куплена кров'ю“ не будила в його душі радісних мрій, бо Росія залишилася „краєм рабів, краєм панів“. В. Ключевський (1841-1911) ствердив у своїй історії Росії, що від розширення імперії „держава напучала, а народ ставав жебраком“. Російський історик Федотов вияснив причини в'язок між політичною відсталістю Росії та імперіалізмом і глобленням інших народів.

В статті — „Судба імперії“ Федотов писав, що ліквідації союветської імперії „вимагає міжнародне право й справедливості“. Крім того, „для самої Росії продовження імперського буття означало б втрату надії на її власну свободу. Не може держава, що живе терором на половині своєї території, забезпечити свободу для другої“. Федотов прийшов до переконання, що тільки режим фашизму міг би продовжити „існування, каторжної імперії“ („Новий град“, Нью Йорк, 1952 р.). Цією цитатою закінчив свою доповідь проф. Феденко.

У 84-ті роковини Блаженнішого Патріярха Йосифа

З нагоди 84-х роковин Голови Помісної Української Католицької Церкви Кардинала Блаженнішого Патріярха Йосифа, 16-го лютого ц. р., в приміщенні аудиторії української католицької церкви св. Володимира і Ольги в Ютиці, відбулися святочні сходини церковної громади.

У довшому, вичерпному рефераті о. крп. Богдан Смик зупинився над сучасним положенням Української Католицької Церкви на чужині, розглянувши різні фази діяльності церковного проводу і мирянських організацій, а зокрема заходів Блаженнішого Патріярха Йосифа для здобуття патріярхату для УКЦеркви. Спирючись на багатий джерельний матеріал, прелегент підкреслив „визначкові заслуги Блаженнішого Патріярха Йосифа у видивженні справи оборони прав УКЦер-

кви на міжнародний форум, процитував виїздки з виступів Блаженнішого Патріярха Йосифа на зборах в Римі, та довше зупинився над останніми пастирськими посланнями Блаженнішого Патріярха Йосифа в справі єдності і співпраці в лоні Української Католицької Церкви.

У доповідь вилетено декламатію на пошану Блаженнішого Патріярха Йосифа. Декламували: Ірина Запаранок, Володимира Смик і Ксенія Антипів.

Святочні сходини пройшли в незвичайно вродистій атмосфері. Їх закінчено Многостітством для Голови Української Помісної Церкви Кардинала Блаженнішого Патріярха Йосифа, що його Провидіння обрало для рятуку Української Католицької Церкви в найважчий період її існування.

І. С.

Із золотим ювілеєм о. Лютослава Куєсого

Цього року, на сам Великий день сповнилося 50 років від дня, коли то великий Митрополит Андрей Шептицький у ділві срейських свячень молодому абсолютенту Духовної Семінарії у Львові, ветеранові Визвольних Змагань, Лютославу Куєсому, 25-го квітня 1926 року.

З благословенням Велико-го Угодника Божого, молодий о. Лютослав розпочав свій сьогоднішній півстолітній шлях праці для добра Української Католицької Церкви та всього народу, спершу завідавав парохією: Дашава, Юсиптичі, Стрілки, Коломия, Старе Село, далі як катехит у школі в Бібрці та Буську і врешті як парох села Пониківці біля Бродів. Крім душпастирських обов'язків виконав теж і громадські, як голова „Сільсько-Господарської та Повітового Союзу Кооперативу у Стрию, Бібрці, Буську, Бродів та Підкамені. У якому становищі він не працював би, всюди вносив розмах, ентузіазм та мав своє привітання, відкритою відчуженістю людей до праці.

На еміграції працював як катехит гімназії й учительської семінарії у таборі Фрайман біля Мюнхену в Баварії.

Переїхавши в Канаду, не зважаючи на труднощі, на яких завжди переповнене життя нового поселенця, ревно виконував своє душпастирське діло, спершу у парохіях в Манітобі: Сарто, Попларфрі, Мавтен-Ровді та при катедрі св. Володимира й Ольги у Вінніпезі, а далі в Онтаріо: в Престої, Галті, Гвельфі, Бурлінгтоні. В міжчасі пробував 14 місяців в Чикаго при парохії св. Володимира й Ольги і там волю, щасливою до всякого діла рукою, започаткував, сьогодні вже успішно закінчену, будову церкви, що має виключно значення для справи адержання українських церковних традицій, далеко не лиш для самого Чикаго.

Як доброго й відомого провідника, запрошували о. Куєсого теж парохі численних парохій проводити духовні виправи для своїх вірних.

Золотий Ювілей священика застав Ювілята у Ліддони, Онтаріо, в Канаді, де він вже шостий рік самостійно, не зважаючи на свій поважний вік, душпастирсь в церкві Христа Паря та в церкві Воздвиження Чесного Хреста в сусідньому Сент Томас. Тут, як і скрізь із притаємною собі ревністю до праці та широким досвідом, веде своїх вірних, що серед них має правдиву й глибоку пошану та любов.

У світлий день Золотого

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Ювілею линує до о. Куєсого якнайщиріше бажання всіх його теперішніх та колишніх парохій і учнів: прожити ще багато та благі літа у службі найвищим Ідеалам та діждати радісної хвилини створення Українського Патріярхату, що його щирим прихильником та ентузіастом він завжди був.

Н. Н.

Newark — Vailsburg, N.J. Приймю

НА МЕНШАННЯ

особу з уживанням кухні або з повним удержанням. Тел. (201) 374-3273

Business Opportunity

LUNCHEONETTE

Busy location, main street, fully equipped. E. SKYER BUSINESS BROKER 280 Broadway, N.Y. (914) 561-3500

FEMALE

WOMEN for PACKING

Full time or part time. Company in Queens, N.Y. Call (212) 274-4113

ДО ВИНАЙМУ

ДО ВИНАЙМУ ГАРНА КРАМНИЦЯ 23 x 48, укр. дільниця Нью Йорку, надається на бізнес, кожного роду крамниці (не харчову). За інформ. телефонувати до власника — (212) YU 2-2419

MALE & FEMALE

MOLDMAKER OR TOOLMAKER

Immediate openings for 1st and 2nd. class tool makers with mold making experience to work on new molds; top benefits, 40 hour week plus overtime. \$7.25 per hour. Jersey Plastic Molders 26 Salvage St., Irvington, N.J. (201) 926-1830

REAL ESTATE

6-KIMHATNII DIM

В ідеальному стані, мало коштовне опрічання на гарячу воду, гарне підпілля, гараж, через вулицю від української школи. Вигідне положення для родини з заміром посилати дітей до української школи. DNISTER, INC. Real Estate 769 Sanford Avenue Newark, N.J. (201) 374-6334

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА

УКР. ПОГРЕБНИК

Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. ORegon 4-2568

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS AIR CONDITIONED Обслуга ЦИПРА і ЧЕСНА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey. Також займаємося похороном на цвинтарі в Вавин Вруку і перенесенням Тілініх Останків з різних країн світу. 801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

Plymouth Rock wasn't always as solid as it looked.

When the pilgrims first landed here from jolly old England, things weren't so jolly. There was sickness and disease. Starvation. And rough winters to fight.

But it was worth it because those early Americans were planting the seeds of freedom in this new land.

Today you can help those seeds continue to grow by buying United States Savings Bonds

Take stock in America.

200 years at the same location.

through the Payroll Savings Plan.

All you do is arrange to have a little set aside from each paycheck to buy Bonds. It's safe, automatic, and no struggle at all. Buy U.S. Savings Bonds.

It's one investment that really is as solid as a rock.

Now E Bonds pay 6% interest when held to maturity of 5 years (4 1/2% the first year). Lost, stolen or destroyed Bonds can be replaced if records are provided. When needed, Bonds can be cashed at your bank. Interest is not subject to state or local income taxes, and federal tax may be deferred until redemption.

Швидко похоронено вбитих і тоді... Мусимо зробити ще одну

річ, заки вирушимо до Опари... Знищення цієї зброї може бути малозначним жестом —

але я почуваюсь краще, знаю, що ця зброя вже більше не спричинить нещастя іншій людині!...

Ходімо! Ми повернемо ці скарби і принесемо радість Опарицям!